

rozsévač rozsievač

júl–august/červenec–srpen
2018
ročník 87

7-8

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Tolerancia alebo rozhodnosť
Tri rozmery lásky
Jak to změniť

LÁSKYPLNÉ VZTAHY

„Dal jsem jím poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich“ (J 17, 26).

Máme jazyk oslavující?

V pátek ráno dne 4. 5. 2018 jsme se sešly na vlakovém nádraží, abychom se společně vydaly do Košic, kde se konala ve dnech 4. – 7. 5. 2018 konference sester BJB SR a ČR. Stejně jako mnoho dalších sester, které zcela zaplnily sál košického sboru, potřebujeme povzbuzení a přijely si pro něj. Ihned po přjezdu se nás ujali bratři, aby nám nabídli odvoz věcí na ubytovnu a my mohly, odlehčené od kufrů, vstoupit do krásně zdobeného sálu, kde již zněly písni místní hudební skupiny mládeže. Ne náhodou vybraly slovenské sestry téma letošní konference – **Moc slova** s ústředním veršem z 5 M 30, 15 „**Předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a зло.**“

Velké ústřední téma rozdělily na tři části: **Moc Božího slova, Moc přijímaného slova a Moc mého slova.**

Je všeobecně známo, že všichni máme problém se svým jazykem, ať ženy či muži. Často jím zraňujeme a sami čelíme zranění. Proto Bible nazývá lidský jazyk údem, který může zapálit les. Je škoda, že z našich úst vychází spíše negativní slova namísto povzbuzujících. Přijely jsme s očekáváním na to dobré a celý víkendový program měl tedy padnout na úrodnou půdu. V pátek večer jsme vyslechly dvě prezentace: Manželé Badiaroví přinesli častou otázku lidí bez domova: „Kde je Bůh v nouzi?“ a prezentace Danky Eliášové nesla název: „Etická výchova dětí ve školách“.

Pozvání do Košic přijala a víkendem nás provázela skupina Forte z Lučence.

V sobotu ráno nás přivítal bratr kazatel sboru BJB Košice Dalibor Smolník a již nás čekala první tématická přednáška. Bratr Michal Lapčák pro nás připravil úžasné obohacující dopoledne, vybízející ke ztištění před Hospodinem, Bohem, Otcem. Referátu s názvem: „**Jak velký je nás Bůh**“ vévodilo Slovo, zapsané v Žd 4, 12: „**Nebot slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč ...proniká...rozsvuje touhy i myšlenky srdce.**“ Pán Bůh nás vedl k závěru, že všechna slova mají svůj význam a že se potřebujeme zdržet při Jeho Slově. Jak je důležité a nutné přemýšlet nad každým slovem, které má výjít z našich úst. Bůh nás volá každý den a Boží slovo má moc, když jej uvedu do praxe. A již navazuje referát sestry Milky Lapčákové. Upozornila na skutečnost, že náš jazyk chválí

Boha, ale zároveň i zraňuje.

Jak se vyrovnáváme se zraněním způsobeným tvrdým slovem? V rozhovoru se sestrou Ruth Madarovou sestra Milka poukazovala na důležitost vzájemného odpustění. **Boží slovo povzbuzuje** a vede k odpustění. Také v odpoledním programu jsme vyslechly rozhovor. Připravily jej sestry Vilma Koblischke a Iva Kernová.

Téma znělo: **Problém „mluvění“ v životě křesťana**, v němž upozorňovaly na „**nemoci jazyka**“ a v závěru na „**jazyk oslavující**“. Nedělní referát sestry Milky Lapčákové vedl k zamýšlení nad tématem: **Jaká je moc mého slova**. Mohu se rozhodnout. Budu budu svým jazykem sloužit a oslavovat Pána, nebo vládnout. V neděli jsme se rozcházely s ubezpečením, že žádné mluvení není neutrální, **ale my toužíme mít jazyk oslavující**. Loučily jsme se s díky Pánu Bohu a všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě a průběhu konference. Sestry i bratři z košického sboru nám připravili výborný duchovní i tělesný pokrm. Odjízdely jsme domů nasyceny, mocně povzbuzeny a připraveny vydat dobré svědectví v našich sborech.

Marie Horáčková

Obsah

Máme jazyk oslavující?.....	2
Láskyplné vztahy – ovzduší sboru.....	3
Tolerancia alebo rozhodnosť.....	4
Bůh nad tebou jásá, jásej také!	
Jak to změnit.....	5
70. výročie založenia štátu Izrael.....	6
Nová rada BJB	
Jak existence tohoto štátu změnila svět	7
Krásná myšlenka	
Jak vypustit lva z klece.....	8
S rádiem po dlouhá léta	
Svatební vzpomínky.....	10
Tri rozmery lásky	
Pracujte na svojej spáse.....	11
Campfest.	
Retropiesne: TRIO GRANDE.....	12
Dobré meno je viac ako veľké bohatstvo.....	13
Hľadáš Boží vúli?	
Princ automobilista.....	14
Poklad	
Konference v Lovosících.....	15
Pieseň	
Odpustila som.....	16
Sbírka na pomoc Ukrajine	
Jedna dobrá volba.....	17
Pozvánka na konferenciu	
Povzbuzení k dobrému slovu.....	18
Boží vedení v mé mém životě	
Být tam, kde mně chce mít Bůh.....	19
Sme svoji	
Prečo (ne)pomáhať bezdomovcom.....	20
Problém „mluvění“ v životě křesťana.....	21
Z básní Jána Kučeru.....	22
Redakčné oznamy a inzercia	
Pomáhala do posledného dychu.....	23
Božia starostlivosť	
Michal Čiermy: To človek nepochopí.....	24

rozsievac̄ • rozsévac̄

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedca Redakčnej rady: Ján Szöllősi

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersákova, M. Jersák, M. Kešjarová,
E. Pribulová, L. Podobná

Grafická konцепcia časopisu: Ján Bogero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková,

I. Kultová, L. Miklošová, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,

Rada v SR, Súlovská 2, 82105 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok
(cena jednoho výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvpredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok.

Odberatelia v ČR: Předplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,-Kč) +poštovné, prvpredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč za kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 25,- poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznamky napišť meno odberatela. Var. symbol: 888. ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

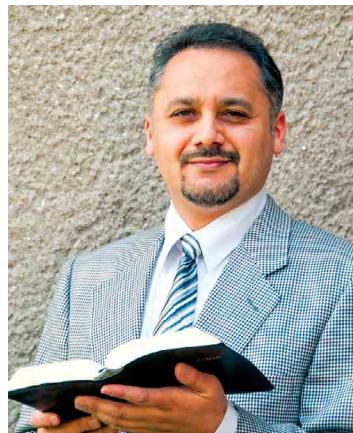
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievac̄ – časopis
Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 7-8/2018: 15. 6. 2018

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92

Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

Nick Lica

Láskyplné vztahy jsou srdcem zdravého sboru. Podle toho se pozná, že patříme Kristu. Praktické projevování lásky buduje opravdovou křesťanskou společnost a přivádí další lidi do Božího království. A protože sbor je především o vztazích, vztahy, které spolu vytváříme v církvi, jsou klíčové pro další rozvoj. Ovzduší nějakého společenství, ač vypadá na první pohled neviditelné jako vzduch, je velmi konkrétní, snažíme-li se o rozbor.

Církev dnes nutně potřebuje duchovní obnovu a konkrétně obnovu ovzduší. Jak takové obnovené ovzduší vypadá, nám říká apoštol Petr: „*Nakonec pak: Všichni budete jedné myslí, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní, neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání*“ (1 P 3, 8–9).

Všichni budete plní bratrské lásky! To je imperativ (rozkazovací způsob), který nám připomíná, že jako křestané jsme jakoby nádoby, které jsou naplněné nějakým obsahem a druzí jej ochutnají. Pán tuto plnost vyjádřil slovy: Mt 12, 34: „*Cím srdce přetéká, to ústa mluví.*“ Cím přetékáme jako jednotlivci ve sboru = ovzduší, které vytváříme. Ano, my vytváříme ovzduší svými slovy, postoji, reakcemi, cítěním a chováním. Ovzduší, které si přeje Pán v jeho církvi je: **Ovzduší plné bratrské lásky. Uvědomme si, že patříme do Boží rodiny.**

Láskyplné vztahy – ovzduší sboru

Bratrská láska nám připomíná, že patříme do rodiny Boží, kterou založil Kristus. Pravidlem chování v této rodině mezi jejími členy je lásku. Jsme bratři a sestry v Kristu.

Všichni milujeme stejněho

Pána, který nás spojuje.

Uvědomme si, že Bůh miluje každého z nás i přes rozdíly, které mezi námi jsou. Láska, která má být mezi námi, není světská, ani klubová, ale bratrská.

Lidé potřebují lásku.

Obzvlášt, když si ji nezaslouží. 1 Janův 3, 14: „*My*

víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti.“

Známka nového života v nás je, že milujeme své bratry a sestry. Mít bratrskou lásku je příkaz, ale i důkaz, že jsme něco prožili s Bohem. A ostatní to vidí. My milujeme! Církev netvoří lidé, kteří jsou lepší než ostatní. Tvoří ji lidé, kteří touží být lepšími, než jsou, a vědí, že díky Boží milosti k tomu mohou dospět. Toužíme být lepšími, než jsme? Pokud ano, pak jsme na správném místě v Boží rodině. Tady Bůh chce, abychom se naučili milovat druhé, a druži se učí milovat nás. Je to vzájemné. Každý z nás někdy „není k milování“.

Děláme chyby, říkáme slova, která zraňují, naše vlastní povaha se někdy projevuje více než ovoce Ducha svatého, máme sobecké postoje a přiznejme si, že pýcha nám brání v lásce a pochopení druhého. Nejsme dokonalí, i když milujeme dokonalého Boha a máme dokonalého nebeského Otce.

Bůh nás pozval do své rodiny, abychom rostli ve víře, v charakteru, do Kristovy podoby, a také abychom se učili. Ano, sbor je místo, kde se učíme jeden předmět. Učíme se milovat svého bratra a sestru a svého Boha. Právě o tom je křesťanství. Církev je Boží škola, kde se učíme milovat Boha a druhé.

„*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým*“ (J 13, 35).

„*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým*“ (J 13, 35).

Tolerancia alebo rozhodnosť

Tolerancia je akceptovanie názorov iných ľudí. V mnohých situáciach sa od nás očakáva, že budeme tolerantní a svoju protistranu pochopíme. Ale čo ak sa treba rozhodnúť: BUĎ – ALEBO? Nie je to vždy jednoduché.

Ako sa stavia Biblia – Božie slovo – k tolerancii? Na túto otázku odpoviem niekoľkými situáciami, ktoré sú v nej zapísané.

Ked si izraelský národ urobil zlaté teľa, Mojžiš sa postavil do brány tábora a zvolal: „*Kto je za Hosподinu, ku mne! Okolo neho sa zhromaždili všetci Lévičovci*“ (2Moj 32, 26). Bola to len malá čiastka vyvoleného národa. Ostatní váhali.

Mojžišov nástupca Jozua – verný a poslušný Boží nasledovník – rázne pripomenal Izraelitom, že sa nedá sediet na dvoch stoličkách: „*Ak sa vám nepáči slúžiť Hospodinovi, vyvolte si dnes, komu chcete slúžiť: či bohom, ktorým slúžili vaši otcovia za Velickou, alebo bohom krajiny Amorejčanov, v ktorej bývate. Ja však a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi*“ (Joz 24, 15).

Rázne a rozhodné postavenie sa na Božiu stranu.

Prešlo niekoľko sto rokov, keď prorok Eliáš burcoval neposlušný ľud k návratu k Hospodinovi: „*Dokedy budete táhať na dve strany? Ak je Bohom Hospodin, nasledujte Ho, ak je ním Baal, chodte za ním! Ľud mu nič neodpovedal*“ (1Kr 18, 21). Prečo? Pre nerozhodnosť.

Príkladov v Starovej zmluve by bolo určite viac. A čo Nový zákon? Hlavný mytník Zachej, bohatý muž, veľmi túžil vidieť Ježiša. Keď Pán Ježiš zastal pod stromom, na ktorom sedel, a povedal, že chce íst k nemu, neváhal: „*Chytrô zisiel a s radostou Ho prijal*“ (Lk 19, 6).

Pán Ježiš mal veľa nasledovníkov, no len malá časť z nich Ho nasledovala celým srdcom. Po čase konštatovali: „*Tvrďa je to reč. Kto ju môže počívať?*“ (J 6, 60). Opustili Ho a viac s Ním nechodili. Rozhodli sa. Nesprávne.

Pán Ježiš sa opýtal Dvanásťich: *Aj vy chcete odísť? Odpovedal mu Šimon Peter: Pane, ku komu by sme šli? Ty máš slová večného života a my sme uverili a spoznali, že ty si Boží Svätý*“ (J 6, 67). To bola Petrova rozhodnosť – jednoznačné vyjadrenie vzťahu k Pánovi Ježišovi. Teraz je na mieste nielen všeobecná otázka, ako sa stavia Biblia k tolerancii. Je tu aj ďalšia: Ako sa stavame ty a ja k Božiemu slovu a k Božím požiadavkám na jednej strane a k požiadavkám tohto sveta na strane druhej?

Od nás sa očakáva, že ju budeme uplatňovať v medziľudských vzťahoch. Je len samozrejmé, že aj my očakávame, že nás bude naše okolie tolerovať – nás svetonázor, našu vieru; prepáči nám naše „prešľapy“, poklesky a slabosti.

Elena Pribulová

Bůh nad tebou jásá, jásej také!

„Zajásá nad tebou samou radostí“ (Sf 3, 17).

Někteří z nás mají tak malé sebevědomí, že raději zůstanou ve špatném vztahu než v žádém.

Mít kolem sebe lidi však ještě neznamená, že se nebude cítit osaměle. Žít ve společnosti špatných lidí ve skutečnosti znamená skončit v pocitu prázdnотy a zneužití. Dokud nepřekonáš strach ze samoty a nepočkáš na Boha, který ti připravuje ty správné vztahy, budeš se nadále cítit osaměle.

Samota je někdy více o tom, že se nelibí sám sobě, než o tom, že nemám kolem sebe lidi, kterým bych se líbil.

Proč bys jinak vydával tolik energie, abys předcházel pocitu odmítnutí, místo toho, abys budoval zdravé vztahy? Možná si myslíš, že cím méně budeš nápadný, tím více se snižuje pravděpodobnost, že tě někdo zraní. Bojíš se dílet cokoliv osobního, aby ses nevystavil případné kritice. Takové obavy jen přispívají k pocitu izolace. Zig Ziglar, odborník na motivaci, říká:

„Obraz, který si vytvoříte ve své mysli, se bude snažit vaše mysl zrealizovat. Pokud změníte svoje představy, automaticky změníte svoji realitu.“

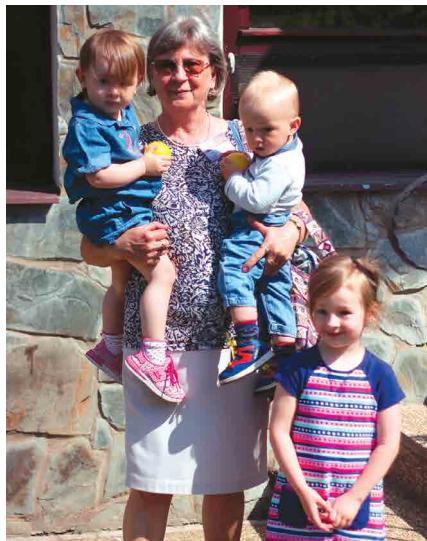
Takže:

Potřebuješ zjistit, jaký obraz v tobě vidí Bůh.

Pavel říká: „*On (Kristus) je ten, v Němž se nám od Boha dostalo podílu na předem daném poslání*“ (Ef 1, 11). Sofonjáš napsal: „*Štastně se bude z tebe veselit, až tě svou láskou obnoví; zajásá nad tebou samou radostí*“ (Sf 3, 17).

Potřebuješ si vytvořit pravdivý obraz o sobě samém.

David řekl: „*V lúně mé matky jsi mě tkal.*

Chválím tě za tvá díla ohromná, za to, jak podivuhodně jsem udělan a že mou duši tak dobře znás!“ (Ž 139, 13–14).

Když budeš mít tyto dva obrazy jasně na mysli, přestane tě poškozený obraz tvého nízkého sebevědomí ovlivňovat a začneš být ve svých vztazích více sebejistý.

Potřebuješ čekat na Boha

„Na Hosподina jsem čekal toužebně, uslyšel môj křik“ (Ž 40, 2).

Cokoliv, co je poctivé zbudováno, budovalo se pomalu a pečlivě. Netrpělivost je známkou nezralosti. Děti neumějí na nic čekat. Snaž se pochopit jedno – svou netrpělivost nepřimějte Boha zvýšit rychlosť. Pracuje po-

dle vlastního časového harmonogramu. Pavel napsal: „*Tém, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému – totiž tém, které povolal podle svého záměru*“ (Ř 8, 28).

Pokud Bůh dosud neotevřel dveře, neznamená to, že změnil svůj názor. Nepřišel ještě správný čas, kterým pro sebe získá maximální slávu a pro tebe maximální prospěch.

Jak se tedy chovat, když čekáš?

Modli se a hledej Boží vůli.

Do života začnou v tu chvíli přicházet různá pokušení. Nedovol, aby tě od hledání Boží vůle odváděla, zvláště se vyvaruj uspěchlosti a ustaranosti.

Nakládej moudře se svým časem, energií i penězi, včetně toho, s kým by ses měl nebo neměl setkat. Bůh říká: „*Já od počátku oznamuji konec*“ (Iz 46, 10, B21). Než Bůh něco započne, má už jasnou představu o konečném cíli, **On určuje kroky**, které provedou k jeho naplnění.

Zatímco čekáš – raduj se.

„I kdyby nerozkvetl fíkovník a hrozny na viničích nebyly, i kdyby zklamala plodnost olivy a pole nedala co jíst, i kdyby zmizely ovce z ohrady a dobytek zmizel ze stájí, já se však v Hospodinu budu veselit, budu šťastný v Bohu, svém

„Na Hosподina jsem čekal toužebně, uslyšel môj křik“ (Ž 40, 2 B21)

Zachránci“ (Abk 3, 17–18).

Začni hned dnes děkovat Bohu za to, co již učinil a ještě tvým prostřednictvím učiní.

On jistě přijde – určitě k tobě přijde.

A. Golasowska-Folkwarczná

Jak to změnit?

V jedné písni zpíváme: „Řekl jednou učedníkům svým Pán, příkázání nové. Já dávám vám ... abyste se milovali, jeden druhého měl rád, aby každý uměl lásku rozdávat! Ve světě dnes láska chybí, tohle vědí všichni lidé. Láska ztratila se a je ta tam... nenajdeš ji na ulici, na vesnici, na silnici, zkrátka ztratila se, uletěla, kdoví kam...“

Nezdá se vám to smutné? Vždycky jsem nad tímto slovem přemýšlela... Jak to změnit, aby láska byla zase mezi námi?

A jak se to pozná, když mezi námi bude? Také zpíváme, že po lásce lidé poznají křestany... Jako křestané bychom měli být aktivní, prostě něco dělat, aby se věc změnila! Vidíme různé špatné věci a kritika nám také nechybí. Ale často si říkáme, já to nezměním, co bych tak asi měl dělat? Je mnoho oblastí v našich životech, které by mohly být jiné, kdybychom my sami nemysleli jen na sebe, ale také na ostatní kolem nás. Když jsem dorůstala a pobírala rozum, viděla jsem v televizních zprávách, jak malé, opuštěné děti prožívají Vánoce. Říkala jsem si, proč tam musí být? Proč si je nikdo nevezme domů? Tak krásné, malinké děti... Tenkrát jsem říkala rodičům, aby si ještě nějaké dítě vzali. Moje otázka je překvapila. Ne, že by jim nebylo těch dětí líto, to určitě bylo, avšak nikdy k tomu nedošlo. I když jsem rostla, stále jsem myslela na ty malé děti, které jsou tak bezmocné a nic nemohou změnit. Jenom čekají, co se stane, kdo si pro ně přijde. Vždyť přeci někde musí být ta jejich maminka!

Vždycky jsem milovala děti, velmi jsem si je také v manželství přála. Avšak na mou první myšlenku jsem nikdy nezapomněla. Narodila se mi dvě děvčátka a dva kluci, co víc bych si asi měla přát? Byla jsem spokojená. Prostě dva páry. Byla to naše velká radost. Pán chtěl, a připravoval pro můj život ještě něco jiného. Po necelých šesti letech se nám narodil další chlapeček.

Mé dcery se z tohoto miminka těšily a rády mi pomáhaly. Naše rodina byla obohacená a opravdu to bylo dítě k naší radosti. V jeho čtyřech letech jsem si uvědomila, že by k sobě velmi někoho potřeboval. Naše starší děti byly spolu a on stále s námi. A to byla ta chvíle, kdy jsem si vzpomněla na dávné snímky z dětských domovů.

Co kdybychom ještě někomu pomohli?

Manžel nesouhlásil. Byl velice zaměstnaný chodem naší, už tak velké rodiny.

Velmi jsem si přála, aby i on chtěl někomu pomoci, i když jsme pomáhali v jiných oblastech. Asi dva roky jsem tuto myšlenku zmiňovala a naše dcery mi v tom pomáhaly, zvláště ta starší. Jednoho dne se stalo, že manžel vyplnil podací listy. Odnesla jsem je na úřad a začala tím dlouhá příprava pro přijetí dítěte. Našeho nejmladšího syna jsme dopředu připravovali na to, že budeme mít holčičku. Moc se těšil, ale trvalo to ještě asi osm měsíců. Jednou jsem šla s manželem nakupovat

a potkali jsme jednu sestru z našeho sboru. Vezla na sedátku v košíku malou blondatou holčičku. „Ahoj, jééé, čí to máš? Ta je krásná!“ „To je Kristýnka z dětského domova, chodí tam a beru si nějaké dítě na procházku.“

Hned jsem se do ní zamílovala, tato sestra nevěděla, že máme již podanou žádost. Stále jsem se chodila ptát, jestli už pro nás nějakou mají. Když jsem tak jednou přišla, úřednice řekla kolegyni: „Že bychom Kristýnce změnily život?“ Vzala telefon a volá do dětského domova. Okamžitě mne napadlo: Že by to byla ta moje? Přede mnou se dohodly, že by nám ji půjčily na Vánoce, avšak budeme ji muset potom 5. ledna vrátit. Nemá totiž souhlas matky se svěřením do rodiny. Stejný den jsme se na ni šli podívat a moje překvapení bylo, že to opravdu byla ta „naše“ Kristýnka, kterou jsme viděli. Proč to všechno piší? Ano, toto byl teprvé začátek, ale vnímala jsem to jako něco úžasného. **Pán nás vede**, jinak se to říct nedalo. Velmi jsem se za ni modlila, aby už u nás mohla zůstat stále, nedovedla jsem si představit, že ji tam budu vracet. Další okolnosti vedly k tomu, že jsem ji už nevrátila. Kristýnka mezi Vánoci a Novým rokem onemocněla. Na základě doporučení jsem šla do kojeneckého ústavu, kde byla stálá péče i pro domov a tam mi Bůh připravil pomoc. Mladá paní doktorka chtěla Kristýnku poslechnout, ale nemohla. Byla totiž na mně zcela přitisknutá a nechtěla se mě pustit. Lékařka byla překvapená. Znala Kristýnku a zeptala se mě, jaká je současná situace. Odpověděla jsem, že ji musíme vrátit. Stále ještě není podepsaný souhlas matky. K podpisu mělo dojít 10. ledna. V té době to byl můj jediný modlitební předmět. Lékařka mi řekla: „Víte co? Nevracejte ji, já to zařídím.“ Byla fascinovaná tím, že za pouhých pět dnů se může dítě tak navázat na cizího člověka. Měla jsem nesmírnou radost, ale otázka zněla, jestli matka podepíše souhlas. Je to paradox, dítě je v domově už necelé tři roky a stále o něm rozhoduje. Žel, taková práva mají tito rodiče i nyní. Měla už téměř pět let. Droboučký človíček, který nic nemůže rozhodnout, ale nesmírně po někom touží. Nakonec bylo vše podepsáno. Okamžitě vrostla do naší rodiny a všichni jsme ji měli rádi. Při úředním předání mi sociální pracovnice řekla, že Kristýnka má sestřičku. „Je to tam špatné, je to na odebrání dítěte.“ To mi však neměla říkat, okamžitě jsem si i ji zamílovala.

Přesně tak to zpíváme: „Milujeme, ač nevidíme... věříme v Něj a jásáme...“ Přesně tak jsem se cítila! Samozřejmě jsem řekla, že ji také chci, aby si byly holky v životě pomoci.

„Pane, já chtěla jednu holčičku a najednou budu mít dvě!“ Pán mi tak pomáhal a vedl. Ovlivil jednu sestřičku z dětského domova, která mě oslovovala v obchodě a obdivovala proměnu Kristýnky. Řekla mi, že i druhé děvčátko je již v domově. Samozřejmě, že mi

to nikdo neřekl, ale já šla a podávala novou žádost. Ze zákona musela být šest měsíců v domově, hledala jsem možnost, abych ji viděla. A Pán to znova zařídil. Jeho cesty jsou nevypzytatelné. Kristýnka nevěděla, co jsou jahody, maliny ani hrášek a ptala se, co je to, maminka, nikdy jsem to nepapala. To stačilo, abych s pomocí manželovy maminky nachystala toto krásné ovoce a zavezla je do domova. Modlila jsem se, aby tento dar pro děti pracovnice přijaly. Byly velmi překvapené a s pohledem na množství krásného ovoce mi odpověděly na otázku, která je ta naše holčička. Pozvaly nás dál. Kristýnka však byla velmi nejistá. Držela se mne i po pěti měsících u nás. Měla obavy. Utvrdila jsem ji v tom, že je jenom moje a že ji v domově nenechám. Viděla jsem malou holčičku jen z dálky, pro množství dětí jsem se k ní nemohla dostat. Všechny chtěly jít se mnou. Poslala jsem za ní našeho předposledního syna. Hned si ji oblíbil. Houpal ji a také ji zaběhl pro jídlo, aby ji všechno děti nesnědly. Jak se to může stát, že si dítě tak rychle zamíluje? Od té doby jsem nedala sociální pracovnici pokoj. Podářilo se mi navštívit domov ještě dvakrát, potom mi to zakázaly. Měli s malou tříletou holčičkou svůj plán. Ale pro mou vytrvalost a stálé naléhání mi ji nakonec dali. Není to vše vzuřující? Přesně na den, po roce, dva dny před Vánoci, jsem je měla doma již obě dvě. Holčičky se poznaly až u nás, a my všichni jsme byli velmi milovali. Po nějaké době řekl náš syn své velké přání. Jestli bychom si nemohli vzít ještě chlapečka. Okamžitě jsem byla nadšená a telefonovala do Olomouce sociální pracovnici. Ta mi řekla, že je to možné, že má pro nás připraveného tříletého chlapečka. Avšak museli jsme čekat ještě čtyři měsíce, vyřizovalo se soudní odebrání práv rodičů. Netrpělivě jsem čekala a zase se stále ptala, kdy už nám dítě dají. Uvědomovala jsem si, že pro tyto děti je každý den vzácný a potřebný, aby už byly v rodině. Trvalo to pět a půl měsíce. Naše děti chlapečka okamžitě přijaly mezi sebe. Byl prostě náš! Láska se nikdy nedá změřit a taková byla i v naší rodině. Pán mne vždy mile překvapil a také zařídil, že mohu být s dětmi doma, protože mám tři děti. Naplno a za odměnu sloužit dětem a být s nimi celý jejich život. Neplánovala jsem tento život, ale byla jsem vedena láskou ke službě. Už nemusím řešit, že nejsem v zaměstnání, vyřešilo se nám tolik třízvých věcí! A hlavně mohu naplňovat a milovat.

D.J.

70. výročie založenia štátu Izrael

Tento rok si Slovensko a Izrael pripomínajú okrúhle výročia existencie svojich novodobých štátov, ktoré zvýrazňujú, aké prepojené sú príbehy našich krajín. Asi to nie je náhoda, je to priam symbolické. Slovensko oslavuje 25 rokov, Izrael 70 rokov a Československo 100. výročie svojho založenia.

Už svätý Konštantín bol pri tvorbe nášho prvého písma inšpirovaný hebrejčinou, keď využil jej symboliku, dokonca viac písmen našej hlaholiky malo charakter hebrejského písma. Do nej preložil biblické texty, ktoré sa stali prvými slovanskými textami vôbec. Staroslovenské slovo POKOJ, určite zámerne, sa píše takmer identicky ako hebrejské slovo ŠALOM.

Pred 100 rokmi, v roku 1918 to boli práve židovské komunity v USA a Francúzsku, ktoré pomáhali presvedčiť svetové mocnosti o potrebe vzniku samostatného Česko-slovenska.

O 30 rokov neskôr mohlo Československo

Nová rada BJB

Na Konferencii delegátov zborov 12. mája 2018 v Ružomberku bola zvolená Rada BJB na obdobie 2018–2022 v zložení:

Predsa: Benjamin Uhrin, podpredsedovia: Zoltán Kakaš a Ján Szöllős, členovia Rady za oblasť: Darko Kralík (Západná oblasť), Martin Tobák (Južná oblasť), Pavel Šinko (Stredná oblasť) a Ľubomír Pál (Severovýchodná oblasť).

túto pomoc opäťovať. Ako jedna z prvých krajín v roku 1948 uznalo Izraelský štát a patrilo medzi krajiny, ktoré Izraelu pomáhali pri budovaní jehož štátnosti. Príateľstvo Slovenska a Izraela

je postavené predovšetkým na zdieľaní a vytrvalej obhajobe spoločných hodnôt, ktoré sú základom našej civilizácie. Zdieľame rastúce znepokojenie z nárastu antisemitizmu vo svete, ako aj opakujúce sa snahy o izoláciu a démonizovanie štátu Izrael

štátu Izrael k jeho úspechom, ktoré sú inšpiráciou aj pre Slovenskú republiku. Izrael sa ako malá krajina, v permanentnom vojenskom ohrození, v náročných klimatic-

na medzinárodnej scéne. Izrael, rovnako ako všetky krajiny sveta, má neodňatelné právo žiť v mieri a bezpečnosti vo svojej vlasti. Osobitne oceňujeme úlohu Izraela ako stabilnej slobodnej demokracie v regióne, ktorá v duchu tolerancie rešpektuje a chráni občianske práva a slobody, vrátane snahy zaručiť prístup k sväтыm miestam pre všetky náboženské komunity. Dovolte mi na tomto mieste pogratulovať novodobému

kých podmienkach, s minimom nerastných surovín a s nedostatkom vody, za 70 rokov vypracoval na jednu z najsilnejších ekonomík sveta. Zo Štátu Izrael pochádza 12 držiteľov Nobelovej ceny.

Izrael stavia svoju ekonomiku, rozvoj a prosperitu už dlhé roky na investíciách do ľudského potenciálu. Napriek tomu, že ide o relatívne malú krajinu, stal sa svetovou veľmocou vo vede, výskume, vývoji, v patentoch a v informačných technológiách.

Izrael je na prvom mieste na svete v počte start-upov na obyvateľa a po Silicon Valley je tu druhá najväčšia koncentrácia high-tech a počítačových firiem na svete.

Izrael ponúka návod, ako vybudovať funkčný a efektívny systém tvorby, riadenia a financovania znalostnej ekonomiky.

Izrael je už niekoľko desaťročí svetovou špičkou v objeme výdavkov na vedu a výskum – každoročne na tento účel vynakladá viac ako 4 % HDP.

Izrael, prajeme Ti všetko najlepšie.

Mazal tov!

Nech v tvojej zasľúbenej krajine prekvítá spravodlivosť, vládne pokoj, nech sa Ti darí a prežívaš prosperitu. Šalom, Izrael, šalom, Slovensko.

MUDr. Marek Krajčí

Jak existence tohoto státu změnila svět

Z čistě objektivního pohledu věnuje svět modernímu státu Izrael nadprůměrnou pozornost. S 8,4 miliony obyvatel se Izrael řadí na 96. místo na světě, bezprostředně za Tádžikistán a Honduras, ale těsně před Rakousko a Švýcarsko. Zeptáte-li se Googlu na pořadí vojen-ských mocností, pak se Izrael – podle zvolených kritérií – objevuje na jedenáctém, čtrnáctém, patnáctém, či dokonce na devětadvacátém místě.

V seznamu „nejvlivnej-ších“ nebo „nejmocnejších zemí světa“ je státek na východním pobřeží Středozemního moře již na místě osmém.

Je do očí bijící, že v mnoha významných článcích o tom, nakolik je v různých zemích bezpečno, není Izrael vůbec zmiňován. Pak ale narazíte na žebříčky „nejméně bezpečných zemí světa“, v nichž Izrael figuruje na dvacátém místě, kdežto Amerika v témže seznamu až na padesátém – jako by život v Izraeli byl nebezpečnější než v USA. V roce 2017 bylo ve Spojených státech střelnou zbraní zabito 15 612 lidí, zatímco výčet obětí izraelsko-palestinského konfliktu v Izraeli dosáhl za totéž období počtu 113. Kdyby bylo v Izraeli tak nebezpečno jako v USA, pak by v poměru k počtu obyvatel muselo být v roce 2017 v Izraeli jen střelnými zbraněmi zabito 422 lidí.

V listopadu 2003 Evropská komise zveřejnila průzkum veřejného mínění, podle něhož je Izrael „největší hrozba pro světový mír“ – nejen tedy z hlediska radikálně islamské vlády Íránu nebo lidí v Bangladéši. Před patnácti lety takhle uvažovalo šedesát procent Evropanů. Většina obyvatel Evropy tehdy pokládala Izrael za větší nebezpečí pro světový mír než Írán, Severní Koreu nebo Afghánistán.

Od roku 2006 odsoudila Rada OSN pro lidská práva (UNHRC) Izrael jednašedesátkrát, kdežto všechny ostatní státy dohromady pětapadesátkrát. To by se dalo chápát tak, že situace v oblasti lidských práv je v Izraeli horší než ve Spojených státech, Rusku, Saúdské Arábii, Íránu, Somálsku, Myanmaru a Sýrii dohromady. Nechci ted naznačovat,

že OSN odsuzuje něco, co neexistuje; spíš věc chápou tak, že OSN stát Izrael posuzuje tak pečlivě proto, že židovský národ a jeho stát nastavují standard pro veškeré lidstvo. To, že moderní stát Izrael je vnímán jako měřítko, se očividně netýká jen lidských práv, nýbrž i celé řady dalších oblastí. Izrael tedy slouží například jako vzor pro odpověď na otázku, jak by se měly ve 21. století definovat národní státy, nebo jak by „kolonialisté“ měli jednat s „původními

jsme se ocitli v krizi, museli jsme vynalézt něco nového.“

Ve světě, jemuž zdánlivě hrozí chaos a zhroucení, Izrael nastavuje nový standard naděje. To neplatí jen pro svět politiky a vojenství, nýbrž i pro umění – kde jedinečná kulturní rozmanitost vede například k přetváření starých lidových jemenských písni v hity moderního popu – a pro přírodní i humanitní vědy jakbysmet. To, že třetí procent všech laureátů Nobelových cen tvoří Židé, nijak nesouvisí s geny. Spíše je třeba v tom vidět ovoce staleté gramotnosti národa, který si díky ní mohl v obrovské míře dovolit přepych talmudických fines, a to často v nepřátelském prostředí. Upíše-li se však celý národ právnické a jazykovědné akrobacie, musí z něj občas vyrašít nějaký ten Einstein.

obyvateli“. S Izraelem se kupříkladu operuje v debatach o tom, zda může náboženství definovat národní identitu, zda lze na vyhlášení války odpovědět válkou nebo jak může demokratická země vést asymetrickou válku (tj. válku s významnými rozdíly v silách, strategii či taktice válčících stran – pozn. překl.).

K asymetrickému konfliktu dochází, když je armáda demokratického státu nucena čelit hrozící mase civilistů motivovaných cizí věroučnou soustavou.

V Jižní Africe hospodářský bojkot svrh režim apartheidu. Židovský stát se během desetiletí, v nichž byl nucen snášet bojkot všeho druhu, stal premiantem technologického rozvoje (tzv. startup nation).

Izrael nastavuje měřítko tím, že světu ukazuje, že hrozby nejsou důvodem pro zoufalství, či dokonce podrobení, ale že je nutno je chápát jako výzvy. Nepřítel v zádech může posloužit jako spouštěč záplavy vynálezů, jak ukazují obranné systémy, které přivedly konec věku raket, jakož i takové vedení války, které očividně umožňuje bombardovat v nepřátelské zemi místo s předpočítaným atomovým reaktorem, aniž by to vypadalo jako útok, na nějž by se mělo odpovědět vyhlášením války. Dov Moran, vynálezce USB flash disku, to shrnuje takto: „Pokaždé, když

Za zmínku stojí, že světová veřejnost svým zaměřením na Izrael potvrzuje to, co Bible říká už po celá tisíciletí: Izrael je měřítkem, podle něhož mají být posuzovány nežidovské národy. A Nový zákon celkem jasně varuje:

Běda tomu, kdo si všíma třísky v oku bratra a přehlíží trám, který jemu samotnému trčí z hlavy.

*Johannes Gerloff
Přeložila Ivana Kultová*

Krásná myšlenka

Když člověk seje čestnost - sežne důvěru.

Kdo seje dobroru, získá přátele.

Kdo seje pokoru, stane se velkým.

Kdo zasévá vytrvalost, sežne spokojenost.

Kdo zasévá těžkou práci, uvidí úspěch.

Kdo seje odpusťení, sežne smíření.

Když člověk zasévá víru, přinese velkou úrodu...

Jak vypustit lva z klece

Martin Luther jednou přirovnal Bibli ke lvu v kleci. „Je třeba lva obhajovat? Ne! Když ho někdo napadne, stačí ho vypustit z klece.“

V dnešní době lidé Bibli už ani tak nepadají. Spíše ji „zakrývají“ různé jiné světonázory. V Evropě se rozmáhá jóga a s ní spojená východní náboženství, ale také různé formy čarování, pozitivní myšlení a jiné formy hnutí new age a naše společnost si často myslí, že jim křesťanský Boh nemá co říci. Myslím, že je na čase vypustit Bibli z klece. Ale jak to udělat?

S naším sborem děláváme pouliční evangelizace a rozdáváme lidem malé Nové zákony. Mnozí si je rádi vezmou, jiní odmítou s tím, že Bibli doma mají. Ale když se jich zeptáme, zda jí čtou, často jen pokrčí rameny.

A jak je to v Církvi? Některí moji přátelé si mi postesklí, že sice čtou Bibli pravidelně, ale „nějak k nim už nemluví.“ A když se ptám mladších lidí, jak často si Bibli čtou, i oni často jen pokrčí rameny.

Ale Bible je plná úžasných příběhů, dobrodružství a životadárné moudrosti. Jak je jen objevit? Jednu z možností nabízí organizace Simply the Story – (STS - Prostě příběh).

Jedná se o ústní metodu induktivního studia Bible pomocí rozhovoru. Tato metoda pomáhá na misijním poli tisícům negramotných lidí správně porozumět Bibli a efektivně ji předávat svým přátelům, ale šíří se i v západním světě, protože pomáhá oživit diskusi na skupinkách, kázání i evangelizační rozhovory.

Již třetím rokem pořádá organizace **Wycliffovi překladatelé Bible** pořádají velmi praktický letní seminář **STS**, kde se naučíte používat sedm základních otázk, které vám pomohou prozkoumat do hloubky každý příběh v Bibli. Objevíte způsob, jak se naučit biblické příběhy o 10 verších za 10 minut. Dále se naučíte vést rozhovor pomocí otázek namísto „kázání“ a vést diskusi ve skupině. Nakonec se naučíte, jak tuto metodu používat v evangelizačních rozhovorech.

Účastníci minulých kurzů řekli:

„Všichni známe příběh o tom, jak Adam s Evou zhřešili. Ale když jsme se skupinkou zpomalili a příběh probírali po částech pomocí 7 otázek, objevila jsem tam mnoho pokladů, které si dotedl pamatuji a které proměnily můj vztah s Bohem.“ (Ivana)

„Moji nevěřící příbuzní se mě ptali, co jsem dělala o prázdninách. Vyprávěla jsem jim o semináři a o objevech v biblických příbězích, které jsme se tam naučili. Vznikly z toho úžasné rozhovory. Nevěřila jsem svým očím, jak otevření byli, když jsme si povídali o příbězích.“ (Marcela)

„Jsem silný introvert a velmi těžko

se mi komunikuje ve skupině. Metoda STS mi pomohla tento handicap přemostit. Nyní vyučuji Biblické příběhy na setkáních rodin i v nedělní škole a dokonce jsem měl již několik kázání, která byla velmi vřele přijata.“ (Petr)
„Během semináře jsem šel na procházku a potkal nějakou starší paní, co pracovala na zahrádce. Zkusil jsem ji oslovit (a to jsem nikdy před tím neudělal) a nakonec z toho byl hezký rozhovor. Vyprávěl jsem ji příběh a dlouho jsme mluvili o Bohu.“ (Pavel)
„Ze semináře jsem přijela nadšená, protože biblické příběhy najednou začaly dávat smysl a týkat se i mého života. Všem doma jsem o tom vyprávěla, mamka potom o tom vyprávěla v práci i ve sboru a pak mě pozvali, abych na mládeži jeden příběh vyprávěla. STS je skvélé!“ (Verča)

„Tohle přesně neslyšící potřebují. Když si o Bibli všichni takhle povídáme, tak udržíme pozornost. Pro nás je hrozně těžké poslouchat dlouhá kázání i promluvy na skupinkách. To si pak většinou zapamatujeme málo a lidi Bibli málo znají, protože někteří neumí mluvit jinak než znakovou řečí. Ale takhle ty příběhy vidíme před očima.“ (David)

Letos se kurs koná od 6. do 11. 8. na Slovensku a od 13. do 18. 8. v ČR.

Všechny části vyučování vám lektori nejprve sami předvedou a pak si je budete procvičovat v malé skupině. Vše je vedeno velice interaktivně. Během semináře se naučíte vyprávět cca 10 příběhů a dostanete návody na další práci. Úvodní kurs se skládá ze dvou částí – instruktorského (5 dnů) a základního kurzu (3 dny). V obou se naučíte stejnou látku, ale díky instruktorskému kurzu budete mít více času metodu procvičit, rovnou se zapojíte do vyučování ostatních a budete se v používání metody cítit jistěji. Více informací najdete na www.wycliffe.cz/sts (v ČJ) nebo www.simplythestory.org (v angličtině)

Hana Šmidová

Induktivní studium Bible formou rozhovoru

Prostě příběh

www.SimplyTheStory.org

Jak vést skupinky biblického studia?

Jak sdílet evangelium nenásilným způsobem?

Jak kázat, aby slovo proměňovalo srdce posluchačů?

Jednoduchý, interaktivní a praktický seminář je určen pro pastory, vedoucí skupinek i jednotlivce.

Kdy: 13.8. - 17.8. pro instruktory
15.8. - 17.8. základní kurs

Kde: Penzion U Výletů - Moravec
(Vysočina)

Více informací: www.wycliffe.cz/sts

Rádio 7 je společný projekt interneto-vého a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědeckví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz.

Život Ludka Brdečko je s rádiem spjat po dlouhá léta.

Dnes slouží jako ředitel české redakce Trans World Radia, ale už před mnoha lety v redakci vypomáhal a život jeho i jeho rodiny byl už vůdce nějakým způsobem s TWR-CZ spjatý.

Jeho žena Helena po léta připravovala pořad Rádia 7 Modlitby podle Bible, který po ní Luděk převzal.

Možná to bude znít zvláštně vzhledem k mému současnému zaměstnání v rádiu, ale mojí noční můrou po celou základní a střední školu byl sloh. Slohových prací jsem se vždycky bál, protože jsem měl pocit, že v nich odhaluji kousek svého nitra, že prozrajuji, o čem přemýšlím, co se mi honí hlavou; že odhaluji, jak jsem jiný než ostatní a jak jsem neschopný fungovat v normálním životě. Měl jsem totiž hloupý pocit, že všichni kolem zvládají svůj život, že pro každou situaci existuje jedno správné řešení, které všichni znají, jenom já ne.

A tak jsem byl v těchto věcech uzavřený a nic soukromého o sobě neprozrazoval, abych náhodou svými hloupými názory neztratil přízeň okolí, o kterou jsem moc stál. Snažil jsem se problémům předcházet, abych zakryl strach, že nezvládnu svůj život. Dokázal jsem vymýšlet důmyslné katastrofické scénáře, co všechno se může stát, abych mohl předejít potenciálním problémům. Snažil jsem si vytvořit plán pro celý svůj život, abych se vylnul všem případným komplikacím. To mě vedlo i k vyhýbání se zodpovědnosti. A i zde jsem byl hodně vynálezávý, aby případné průšvýhy nepadly na mě, ale na ty druhé.

Na rozdíl od slohu jsem miloval předměty jako matematika nebo fyzika. Tam všechno fungovalo podle předem daných pravidel, tam měly věci svůj rád, svou logiku, a to se mi líbilo. A logiku jsem se snažil používat také při svém filozofování o životě. Tam, kde druhé děti projevovaly svou hravost, já jsem předčasně přemýšlel o světě dospělých lidí. Velkou roli v tom hrála i víra. Žil jsem v katolické rodině, moji rodiče brali víru vážně a vodili nás od malice do kostela. Od první

S rádiem po dlouhá léta

Helenka a Luděk
Brdečkovi

třídy jsem začal v kostele ministrovat, a tak jsem na bohoslužbách trávil nejen neděle, ale často i všední dny. A skutečně jsem poslouchal, co se tam říkalo a vážně jsem o tom přemýšlel. Velmi brzy jsem načetl, že ve víře jde o vážnou věc – o život věčný. Se svým matematickým přemýšlením jsem poměrně snadno vyhodnotil, že věčnost je výrazně delší a tudíž důležitější než dočasnost, a začal jsem moc stát o to, abych ji strávil v nebi.

Tak, jak jsem tomu tenkrát porozuměl – jde o naše skutky. Jestli budou dobré, zasloužím si nebe nebo alespoň jeho předstupeň, očistec. Jestli budou zlé, půjdu do pekla.

Je tu ještě možnost vylepšit si skóre, když se vyzpovídám, ale to funguje jen krátkodobě. Běžně jsem měl tak dva, tři dny po zpovědi pocit, že bych to uhrál na očistec, ale pak se mé hříchy už natolik nakupily, že jsem si po zbyvající čas do další zpovědi myslel, že bych šel do pekla.

A tak se k mému strachu, jak zvládnou pozemský život, přidal další a ještě větší strach, co se mnou bude v životě věčném.

Byl bych ochoten tvrdě dřít, dokázal bych vést asketický život, jenom kdybych mohl mít jistotu věčného života v nebi. Jenže tu nebylo jak získat. Bůh o sobě žádným způsobem nedával vědět, i když jsem o to moc stál. Vím, že jsem sliboval, že kdybych měl jistotu, že On existuje, jakou jsem viděl na panu faráři, tak bych se klidně stal i farářem. Ale ujištění nepřicházelo. Bylo tu jenom učení, které Bůh dal církvi – a ta ho přeformulovala tak, že si člověk nemohl být ničím jistý.

A tak jsem v nejistotách a strachu prožil dětství a mládí. Věci se začaly měnit na postgraduálním studiu. Tam jsem měl dva spolužáky, kteří byli z hnutí Studenti pro Krista. Jirka se mnou byl dokonce v jedné kanceláři a snažil se mi svědčit o Kristu. Kladl mi osobní otázky o víře, ale mou uzavřenost neměl šanci prolomit.

Zkoušela to i moje spolužáčka Helena. Měla tu výhodu, že se mi moc líbila. Byla ochotná se se mnou scházet, jenom aby mi mohla svědčit o Ježíši. Já jsem zase byl ochotný se

s ní scházet, protože jsem v tom viděl šanci ji sbalit. A nejen to, byl jsem poprvé v životě ochotný se někomu alespoň trochu otevřít. Když se mě ptala na mou víru, nedokázal jsem ji odbýt nějakou frází, ale chtěl jsem k ní být upřímný. Zároveň jsem si potřeboval své odpovědi dobře rozmyslet, abych si za nimi mohl stát. A tak jsem jí velmi často říkal, že ji odpovím třeba za týden. A kupodivu, ona měla se mnou trpělivost a na odpověď si týden i více počkala.

Ten čas na rozmyšlenou jsem chtěl využít k tomu, abych si dal dohromady nějaké logické argumenty, které by obhajovaly moji představu víry. Ale místo toho mě Pán Bůh vždy usvědčoval, že to, co o Něm říká Helena, je pravda a Bible to potvrzuje.

Jednou z nejdůležitějších věcí, o kterých jsme vedli debaty, bylo spasení z Boží milosti, které Helena obhajovala. A ve mně se odehrával zápas. Víra, kterou Helena nabízela, byla smysluplná, byla v soulaze s tím, co říká Bible, řešila můj problém s hříchem. Velice mě přitahovala, protože nabízela živý vztah s Bohem, po kterém jsem vždycky toužil. Dávalo mi to logiku a té jsem se vždycky chtěl držet. Měl jsem spousty důvodů tuto novou víru přijmout, ale byla tu jiná síla, která mi v tom bránila, a to byl strach jít proti učení své církve. Pořád jsem si myslel,

že za mou víru jsou zodpovědní moji církevní představitelé. Bál jsem se jít proti církvi, která se stavěla do role zprostředkovatele mého případného spasení.

Nakonec se ukázala ještě větší síla než strach. Duch svatý, který se mě dotkl, usvědčil mě, zlomil můj odpor vzdorovat pravdě, a já jsem s úlevou přijal, že jsem spasený z milosti, skrze oběť Božího Syna Pána Ježíše Krista. Uvěřil jsem, že On na sebe vzal moje hříchy, Bůh mi je odpustil a už neleží mezi mnou a Bohem a já s Ním mohu mít vztah jako se svým Otcem.

Přijetím spasení se vyřešil můj problém s hříchem a věčností, moje touha po vztahu s Bohem, ale moje strachy se řešily jen postupně a pomalu.

Přijal jsem Bibli jako Boží slovo a změnil některé věci ve svém praktikování víry, které s ní nebyly v souladu. Přesto jsem v Bibli nečetl žádný důvod pro to, abych odmítl církev, i když s ní v mnoha věcech nesouhlasím, a postavil se jejímu vlivu.

Pán Bůh ale chtěl, abych zodpovědnost za svou víru vzal na sebe, a tak situaci vyostřil. Stalo se to, když jsme se chtěli s Helenou

vzít. (Mimochedom oběma nám záměr vyšel: ona mě přivedla ke Kristu a já v ní získal holku, která si mě chtěla vzít.)

Šli jsme domlouvat svatbu a pan farář nás s tím poslal na biskupství. Když jsme tam přišli, zjistili jsme, že nejde o nějaké praktické řešení problémů plynoucích z toho, že jsme každý z jiné církve. Místo toho jsme dostali „masáž“ v tom smyslu, že jediné řešení pro nás je, že budeme celá rodina v katolické církvi.

Vždycky mi vadila manipulace, a tak jsem úplně rozuměl Heleně, která mi poté oznámila, že katolickou nebude a že se se mnou rozchází. Přijel jsem domů, oznámil rodině, že jsme se rozešli, zavřel se do pokoje a zdrcený se oddával svému žálu.

A v tom jsem najednou vnímal tak jasnou Boží řeč jako doposud nikdy. Bůh mi říkal: „Modlil ses za ženu, která by byla laskavá, věrná, upřímná, která by rozuměla tvému nitru; přál sis věřící ženu, se kterou by ses mohl sdílet, společně modlit a sloužit Bohu i lidem...“ Bůh mi připomínal spoustu mých tužeb, které jsem měl v sobě hluboko ukryté a nedovoloval si je ani vyslovit, protože jsem ještě moc nevěřil na zázraky. A nakonec rekl: „A já ti teď takovou ženu dávám a ty ji odmítáš...“ Bylo mi jasné, co mám udělat. Zvedl jsem telefon a zavolal Heleně, že si vezmu, i kdyby mě měli exkomunikovat. Ještě to nějaký čas trvalo, než jsem se rozhodl nechat se znova pokřti, tentokrát vědomě, na vlastní vyznání víry. Udělal jsem to z vlastní touhy

vyznat nejen Bohu, ale i dalším lidem, že patřím Ježíši Kristu. Boj se strachem tím neskončil. Bůh musel odvalit ještě spoustu dalších balvanů strachu. A řešením byl

**„Nebot kde je tvůj poklad,
tam bude i tvé srdce“
(Mt 6, 21).**

vždy Bůh sám. Ve spasení jsem získal jistotu věčného života. V ceně, kterou za mě Ježíš zaplatil, jsem dostal osobní hodnotu. Jeho povoláním k následování dává jistotu mým krokům a rozhodnutím. Je to Bůh, kdo se stará o moji přízeň u lidí a ne já se svými schopnostmi. Když se snažím usilovat o Boží vůli, nemusím se už bát, že se nenaplní ta moje.

V mnoha oblastech mě Bůh osvobodil od strachu a přinesl do života pokoj. Přesto stále objevuju, že kořenem mých problémů je často strach.

Ale dnes už vím, že na tohoto nepřítele platí moc Ducha svatého, a pokud svůj strach vyznám, Bůh s ním může pracovat.

Dříve jsem chtěl mít pod kontrolou celý svůj život. Dnes vím, že nemám pod kontrolou ani zítřejší den. Ale má ho pod kontrolou Bůh, a to mě napiňuje obrovským pokojem.

Luděk Brdečko

Svatební vzpomínky

Muj dnešní zážitek byl opravdu zvláštní, měla jsem cestu na radnici. Ale nebojte se! I když se na radnici chodí s tím pravým vyznáním lásky, to znamená uzavírání sňatků, já tam šla vyřizovat jenom spisové věci. Najednou jsem si uvědomila, že jsem tam, kde jsem byla před několika desítkami let.

Začal můj manželský život

Šla jsem po schodech a vzpomínala, jako v nějakém filmu, na to, co se tenkrát událo. Měla jsem možnost dlouho vzpomínat, protože schody jsem absolvovala dvakrát. Nejdříve vyjednat danou věc a potom hezky, hupky, dupky po schodech dolů, vše zaplatit u pokladny a zase nahoru. Již při této chůzi, jsem si říkala a v duchu plánovala, jak půjdou dolů, abych si to všechno náležitě užila. Míjela jsem oddací síň a potom už jenom ty krásné první schody. Tenkrát již s mým novomanželem. Dívala jsem se, jestli se na mne někdo nedívá.

A nikde nikdo. Šla jsem velmi pomalu, jako tenkrát. V myšlenkách mi vystupovaly vzpomínky na mé dlouhé, krajkami posíté šaty. Dávala jsem pozor, abych si je nepřislápla. Kolem mne bylo mnoho mých příbuzných a za mnou růžová družička Lenička, která mi nesla dlouhý závoj. Moji rodiče mi byli také nabízku, ale pevně jsem se držela mého miláčka. Trošku jsem se zastavila a nechala se obejmout krásnými vzpomínkami. Vedlo mne to k rychlé modlitbě. „Pane, moc díky, je to všechno tak krásné, vše, co jsem mohla v životě prožít. Kolikrát jsme jenom tady procházeli na matriku přihlašovat naše děti. Kolik radosti jsme mohli zažít na takovýcho obyčejných radničních schodech.“

To by mohl říct můj manžel, který se tam mohl skoro ulítit! Pětkrát, protože já si v té chvíli užívala miminka. Ani jsem tenkrát nevěděla, že sem půjdeme ještě 3 x, přihlašovat a přejmenovávat naše další přijaté děti. Jdu po stopách tehdejších časů. Pomalinky a slavnostně. Proti mně vystupuje nějaký mladý pár, možná jim jejich cesta začíná. Nemusela jsem jim uhýbat a tak jsem po kračovala dál. Venku na schodech jsem se zastavila – tam jsme se tenkrát fotili. Jsem uvnitř nějak blažená a šťastná, naplněná děkováním Bohu a radostí z prožitých roků. Nikdo nevěděl, jaké tajemství prožívám. Vždyť je všední den!

Dana Jersáková

Tri rozmetry lásky

Nikde som nezažil toľko úprimnej a čistej lásky ako medzi veriacimi kresťanmi. Už v pätnástich rokoch som sa dostal z južného Slovenska na severnú Moravu do Frýdku Místku za učňa. Po vyučení som tam ešte rok pracoval ako zvárač.

Počas nediel som dochádzal do Ostravy medzi mládež v zbere pastora Santária, pretože v tom čase bola medzi nimi a našim zborom v Tekovských Lužanoch spolupráca. Ked' ma potom prijali na konzervatórium v Ostrave, potreboval som vyriešiť nové ubytovanie a podmienky pre štúdium. Pastor mi vo svojom zbere vybavil ubytovanie a umožnil mi umiestniť pianino v malej miestnosti kostola. Bolo to v centre mesta a blízkosti mojej novej školy.

Tým som mal vytvorené celkom dobré podmienky pre štúdium. Nastávajúcich šest rokov som prežil v príjemnom prostredí Božej lásky, ktoré vytvárali zby patriace do ostravskej farnosti. Pre mňa to znamenalo významné posilnenie viery aj do ďalšieho života. Ked'že som mal už aj snúbenicu, pri rozlúčke nám za zbor darovali slovenskú rodinnú Bibliu s venovaním 1. Korintským 13 (z ktorej si dodnes každý deň čítame). Text na našom svadobnom oznamení hovoril, že „**Boh je láska** a ten, kto zostáva v láske, zostáva v Bohu a Boh v ňom“ (1J 4, 16). To už bolo pred ukončením základnej vojenskej služby, na ktorú som mal pre štúdium odklad. Trochu tajomne znejúci výrok, ale zaujal aj spolu – vojakov, ktorí si ho so

záujmom čitali a zdieľali s nami radosť, ktorú sme prežívali. Toto tajomstvo Božej lásky nám priblížuje aj Žalm 89, 15: „**Správna vodlivosť** a súd (právo) je podstatou tvojho trónu; **milosť a pravda** predchádzajú tvoju tvár.“ Hovorí o troch duchovných rozmeroch: o spravodlivosti, pravde a milosti. Poznávanie Boha v týchto troch oblastiach nám otvára cestu ku skutočnému láskyplným vzťahom. Jeden z výsledkov prieskumu o raste cirkevi hovorí, že **pravá láska nezáleží len v prežívaní pocitov šťastia, ktoré časom vypichajú a stratia sa, ale práve v spravodlivosti, milosti a pravde, vo vyváženom rozvíjaní týchto troch rozmerov**.

Dôkazom toho je, že keď sa jednotlivec alebo spoločnosť odvráti od Boha, deje sa opak. Dejú sa krivdy, útlak bez milosti k slabším a šíri sa temnota nepravdy. To vedie ku zhoršovaniu kvality života a práce vo všetkých oblastiach. Správne riešenie nezačína v oblasti hmotnej, viditeľnej, ale v duchovnej. „Boh tak **dokazuje svoju lásku** naproti nám, že keď sme my ešte boli hriechí, Kristus zomrel za nás“ (Rim 5, 8).

Pán Ježiš z milosti prišiel na zem, aby vydal svedectvo pravde (J 18, 37) a stal sa našou spravodlivostou. Povedal: „Blahoslavení hladní a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýteni“ (Mat 5, 6).

Jednou z oblastí, kde každý z nás môže prispieť ku spravodlivosti aj vo väčšej miere, je okrem modlitieb za vládnych činiteľov a tých, ktorí rozhodujú o dôležitých veciach aj správne rozhodnutie, komu dať vo voľbách svoj hlas.

To nás zavázuje **hľadať skutočnú pravdu** o kandidátoch, navrhovať na zodpovedné miesta charakterných ľudí alebo v niektorých prípadoch aj kandidovať. Správne duchovné rozpoznávanie v rozhodujúcich situáciach patrí k nezastupiteľným službám Cirkvi Pána Ježiša Krista.

Najlepšou skúškou kvality vzťahov je však manželstvo a rodina.

Tu spravodlivosť vytvára bezpečné prostredie, pravdivosť buduje vzájomnú dôveru a milosť vedie ku vzájomnému odpúšťaniu, obnove lásky, romantiky a upevňovaniu vernosti.

Každý človek potrebuje lásku.

Mnohí bratia a sestry v Kristovi, ktorí mi v živote prejavovali lásku, sú už na večnosti.

To, čo som prijímal, to som sa aj začal učiť a stále ešte učím podávať ďalej. Svätý Duch mi postupne pomáha vidieť ľudí okolo seba v novom svetle.

Ako vzácne bytosti, ktoré potrebujú poznať, že „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale mal večný život“ (J 3, 16). Klúcom k ľudským srdciam je táto čistá, nefalšovaná trojjediná Božia láska.

Je to vysoké umenie, ktorému sa však oplatí učiť aj za cenu obetí, pretože **nikde inde nenájdeme toľko dobra, krásy a vzájomného úžitku ako práve v tejto oblasti života**.

Aj keď sme niektorí ešte na tej nižšej úrovni, každý krôčik k lepšiemu je úspechom.

*Lubomír Počai
Banská Štiavnica 7. mája 2018
(ilustračné foto)*

Pracujte na svojej spáse

(Flp 2, 12–15a)

Potrebuje sa vzájomne napomínať a povzbudzovať k práci? Jednoznačne áno. Vieme, že nasledovanie Pána Ježiša je spojené s prácou, činmi a konaním dobra. Pán Ježiš nás oslovouje pri práci, ak berieme jarom zodpovednosti na seba a prácou sme obťažení. Veľmi si žiadame, aby sa našimi zbormi miesto posudzovania nieslo povzbudzovanie k práci a ku konaniu dobra. Ak nie je dobra medzi nami dostaťok, bude sa množiť neprávost' a ochladne láska mnohých. Nestačí evanjelium poznáť, treba si ho odkúsať v osobnom živote.

Duchovná stavba charakteru sa formuje vtedy, ak pracujeme na sebe. Potrebujeme sa vzájomne povzbudzovať, aby sme konaním spasenia boli osloboďovaní pre odovzdávanie dobra. Poznanie bez aktívneho zapojenia do práce viedie k namyslenosti. To, čo buduje, je láska. A čo je láska, ak nie dobrý čin v každej situácii a za každých okolností? Dokonca aj vtedy, keď sme vyrušení a začína nás ovládať hnev a naše myšenie je manipulované spodnými emóciemi: „...láska sa nerozhorčuje a nemyslí na zlé.“

Žijeme v prostredí, kde je dobra absolútny nedostatok. Život bez konkrétnych nositeľov dobra v našom okolí chradne.

A tak, moji milovaní, ...pracujte na svojej spáse. Oslovený je celok, celý zbor a súčasne najosobnejšie každý z nás. Pravdivé, úprimné, naširoko otvorené a veľmi osobné oslovenie. Slovo vyslané každému jednému z nás; ani štipka diplomacie, chytráčenia či ľudskej vypočítavosti.

Každý jednotlivec je osobne milovaný a povzbudený k práci. Osobne, no bez sebecíkých úmyslov. Aktivita mojej spásy slúži pre dobro iných. To je oslobodzujúci dar pre nažívanie spoločenstva zboru.

V Božom kráľovstve tá najvästnejšia činnosť stojí v službách celku. Pracujem na sebe a dopad mojej práce obohatí iných. Otvára sa ďalšia myšlienka, že práca na sebe nesmie skončiť. Je to výzva na celý život. Dnes ešte nie sme so sebou na konci, ešte sme nedosiahli vrchol. Evanjelium nás nasmerováva k vrcholu, ktorý je stále pred nami. Preto je nevhodné porovnať sa a posudzovať jeden druhého; sme na polceste. Porovnávaním podávame pokušiteľovi slučku, do ktorej nás chytí.

Tažko sa ubráníme povyšovaniu, ale tiež sebadeptaniu. Ani súťaž, ani utiahnutie sa! K práci na spasení nás motivuje bdelosť, lebo: „Jednému každému z nás je daná milosť podľa miery daru Kristovho“ (Ef 4,7). Perfektné predurčenie k spolupráci, ideálne nastavenie zboru. Vyslovme hned, že uvádzat to do praxe je namáhavé, tažké. Bez dobrovitosti a trpežlivej zhovievavosti sme odsúdení k prehrám. No nevzdávame sa, chceme dosiahnuť cieľ. Opäť spomeňme nádherné oslovenie - **Moji milovaní!**

Taká nepodstatná maličkosť, povieme?! Lenže malou ju urobí naša povrchnosť a uponáhlanosť. Bude dobré, ak v prežití osobného oslovenia, v utíšení a v modlitbe vyznávame: „Pane, neviem takto prijať iných, ani seba. Precistuj moju lásku, aby sa stávala pravdivou k mojim blížnym.

Je požehnaním byť Tebou milovaný a do Tvojej lásky zahrnúť bratov a sestry môjho zboru.“

Apoštol pokračuje: „.... ako ste vždy boli poslušní, nielen v mojej prítomnosti, ale ešte viac teraz v mojej neprítomnosti...“ Hoci nás nikto nevidí, oslobođené srdce, premenené Božou dobrovitostou už nedokáže byť neposlušné. „... s bázňou a chvením konajte svoje spasenie.“

Bázeň a chvenie – to nie je zvierajúci strach, ani väzenie pre nášho ducha. Bázeň je pokojný vodca do centra Bozej prítomnosti. V srdci zavľadne neobyčajné nadšenie dobrovoľnosti. Ochotným, dobrovoľným duchom oslovujeme ďalších a vždy nových ľudí. Aj to je spôsob, ako sa šíri svetlo evanjelia. Tma okolia ho nemôže pohltiť. Povzbudenie cirkev prišlo zhora.

To sme potrebovali – priestor slobody od seba samých. Sme na mieste, kde nám nebude chýbať motivácia, ani zápal vykonáť dobrý čin. Život sa rozvíja v bázní a s úctou. Vzdávame a pokorujeme sa pred veľkostou, krásou a vznesenosťou Bozej osobnosti. Nové srdce a bázeň nás odbremeneňuje od tvrnosti, lenivosti a výhovoriek.

Je to Boh, ktorý pôsobí v nás chcenie i činenie pre záľubu.

Napriek tomu, že v rôznych obmenách opakujeme známu vetu: „Boh to pôsobí“, domýšljame, čo sa stáva, ak strácame chut. Jednoducho sa oddávame prirodzenej lenivosti. Prepadla nás chvíľa pokušenia a slabne aj vôle po modlitbe, vzdávame sa. Spojenie prestáva fungovať, sme odkázaní na svoju hlúpu náladu. Nevládzeme vždy v slobode veriť a prijať, že Boh je ten, ktorý v nás pôsobí chcenie i činenie!? „...lebo vôle k dobrému mám, ale nemám sily, aby som to vykonal“ (R 7,18).

„Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti?“ (24) „Neprijali ste predsa ducha otroctva, aby ste sa zase báli, ale prijali ste ducha synovstva, ktorým voláme Abba, Otčel!“ (R 8,15).

Obráťme sa na nebeského Otca a napriek svojej slabosti konajme spasenie, v zmocnení Ducha svätého sa zdokonaľujme.

Všetko robte bez reptania a pochybovania – nádejná výzva. Ak sa rozhodneme teraz – hned, rozhodli sme sa pre jeden z najkrajších zážitkov dňa. Viera nám vracia krídla, inšpirácia zhora je povznášajúca. Ale nemá to byť len chvíľkový prejav. Vždy počítajme so zvodom pokušenia: **Reptanie a pochybovanie** nás prepadne nečakane. Aj pri drobnom reptaní sa prejavujú spodné

sily. Človek si to hned nevšimne, ale k nemu sa rýchlo pridružia lenivosť, nechuť, ale i niečo príjemnejšie, sebecké užívanie života. Odmiatame aj malý zvod reptania a otvárajme sa v modlitbe nášmu Bohu. On chce zavŕšiť a požehnať naše chcenie i činenie.

Druhou prekážkou je **pochyblosť**. Odkiaľ prišla, aby ovládala naše myšlenie?

Uvediem jednu z príčin. A prišla im myšlienka, že ktorý z nich je väčší. Súťaživosť s duchovnými darmi môže spôsobiť, že sa nejeden človek stiahne a bude sa vyhýbať prirodzeným úlohám, jemu vlastným podľa obdarovania. Príležitosti činiť dobro premári v nejednej pochybosťi, lebo sa mu nedári napodobňovať a predbehnuť úspešnejších. Súťaživosť nemá v zbere miesto aj preto, lebo nás okráda o duchovné opodstatnenie konania - nezisťnosť, ochota a nesebeckosť. Pri posvätení nie je možné predbiehanie. Tam platí úplné osloboodenie od súťaživosti, lebo svätość sa nevyhráva. Pravdivá je výzva evanjelia: „Svätý nech sa posväti ešte“ (Zj 22, 11). Svätość nie je ani odmena, ani medaila, ktorou ozdobíme svoju hrud. Keď sa modlíme, posväť sa meno Tvoje, to vlastne v modlitbe odovzdane želáme: Trikrát svätý nebeský Otče, nech pochopím a vždy prijmem Tvoju novú výzvu k sviežej svätości.

„....aby ste boli bez úhony a úprimní, Božie deti bez poškvry...“ (15a).

To nedokážeme so včerajšou svätošou, za ktorú sme možno boli aj ocenení. Len v podriadenosti svätej Bozej vôle sa stávame Božími detmi bez úhony.

J. Stupka
(Ilustračné foto)

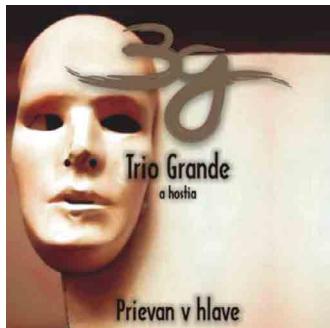
TRIO GRANDE

V Rádiu7 v relácii RETROKLUB už tretí rok predstavujem staršie hudobné skupiny, či interpretov, čo spievali piesne, ktorých by bolo škoda, keby nezazneli, lebo ich hodnotu preveril sám čas. Česko i Slovensko sú však malé krajiny, a tak sa mi skupiny postupne mímajú. Preto som požiadal poslucháčov Rádia7, aby ma upozornili, keď objavia pre mňa vhodný „materiál“.

Raz mi napísal poslucháč Peter z Košíc a poslal mi aj piesne skupiny TRIO GRANDE,

o ktorej som doteraz absolútne nič nevedel. Nahrávky ma oslovili hned na prvé počutie, tak som ho poprosil o nejaký kontakt, aby som ich mohol pozvať ku mne do štúdia. Kedže žiadny nemal a nikoho zo skupiny nepoznal, začal som pátrať. Toto pátranie ma priviedlo až na ortopédiu do Topoľčian a rovno za pánom primárom. To bolo prekvapenie. Nebudem to viacej naťahovať.

O pár dní už v mojom štúdiu sedel doktor i duchovný brat Oto Hunák a rozprával mi niečo o sebe, o tejto skupine i o tom, ako ho Boh viedol v jeho živote.

Narodil sa v Trnave do katolíckej rodiny, kde otec bol lekárom a mama učiteľkou. Bol po krstený ako dieťa, ale k viere vedený neboli. Neskôr sa prestáhvali do Nitry.

V totalitnom štáte skôr prežívali strach, čo s nimi bude, hlavne v šestdesiatych rokoch minulého storočia. Jego starí rodičia boli veriaci a ako sám hovorí, boli a sú mu stále veľkým vzorom. O Ježišovi sa v dospelosti dozvedel od skupiny charismatických katalíkov, ktorí mu priniesli Bibiu a povedali, že zmysel násmeu života dáva len Pán Boh.

Ani k hudbe ho nikto neviedol. Ako samouk a dobrý pozorovateľ sa sám naučil hrať na gitare, neskôr na base, ale skončil ako džezový bubeník. Ku kresťanskej hudbe sa dostal tak, že po rokoch prezítých ako ateista, začal navštěvovať aj so svojou manželkou jedno evanjelikálne spoločenstvo v Nitre, kde sa spolu začali zaujímať o zmysel svojho života. V tomto zborze zotrvali asi desať rokov a zoznámili sa s mnohými vynikajúcimi muzikantmi. Práve tu sa dalo dokopy páru hudobníkov a vznikla aj skupina TRIO GRANDE.

Ako sám vyznával, jeho život bez Boha bol

poznačený obrovskými zlyhaniami a pádmi

najmä v oblasti k najblížiemu človeku a to bola jeho manželka. Ich manželstvo sa pri-

bližne po dvoch rokoch začalo rúcať, keď

konflikty boli na dennom poriadku. Oto to

veľmi neriešil. Ten, kto hľadal východisko

z tejto ľažkej situácie, bola jeho manželka.

Mala vynikajúcu priateľku v práci, veriacu

o Božiu pomoc a vysokú vďaka.

Na konci roka 2008 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 2009 sa Oto Hunák vrátil

do kresťanskej cirkvi, kde sa vysvetlil

zločinom a bol vyslobodený.

Na konci roka 200

Dobré meno je viac ako veľké bohatstvo (Pr 22,1)

Pred vstupom do nemocnice stojí ošumelý muž. Ticho, takmer nezúčastnené sa pozera na ruch veľkomesta. Na sebe má vyblednutú vetrovku, na viditeľnom mieste prišité číslo. Na pleci mu visí pokrčená igelitka, v ktorej uchováva celé svoje imanie. V rukách niekoľko kusov časopisu „Nota bene“. Ludia, kráčajúci okolo, si ho vôbec nevšimajú, ponáhľajú sa nevedno kam. Možno na nákupy, možno domov. Osamelý muž sa nikde neponáhla, nemá kam, nikto ho nečaká, nemá domov, možno ani meno, žiadnu životnú vyhliadku...

Dobré meno! Čo znamená dobré meno? V prvom ročníku štúdia na vysokej škole sme boli na poznávacom zájazde. Navštievovali sme hrady a zámky. Program bol veľmi zaujímavý. Profesor, podľa rodokmeňa zeman, podľa legitimácie komunista. Pri prehliadke zámku (nepamätam si jeho názov), sme navštívili aj jeho bývalú majiteľku, bývalú vznešenú pani grófku, toho času stareňku zbavenú titulu. Obyčajná žena, trochu prihrbená, bez lesku a slávy svojho rodu... Komunisti jej „Ľudomilne“ vyčlenili odľahlú prízemnú časť kedy súdne honosného zámku, akúsi ošarpanú prízemnú kyticu, napratanú starobylým nábytkom prevŕtaným červotočom. Tmavá navlhnutá miestnosť preplená knihami viazanými v koži svedčila o vzdelenosti ich majiteľky. Ako sa režim správal k bývalej šľachte, ma vôbec neprekviptilo. Prekvapilo ma správanie nášho profesora. Úctivo sa grófke uklonil a pobelchal jej ruku. Zvláštne! Grófino meno bolo zotreté, šaty vyblednuté, ale z tváre jej žiarila akási zvláštne vznešenosť... Možno je tento príbeh zatuchnutý ako v koži viazané staré múdrosti, možno i trochu potiahnuté pavučinou. Monarchiu vymenila demokracia. Hrady a zámky sa premenili na múzeá. Zlatom vyzdobené koče boli vymenené za vyblýskané automobily. Dnes už monarchovia neurčujú zákony, určuje ich zákonodarný zbor. Ústava zabezpečuje slobodu náboženského vyznania, právo na informácie, slobodu slova... Pýtam sa, prečo sa

ludia zhromažďujú na námestiacach, prečo volajú po rovnosti, prečo sa navzájom likvidujú?

Popularita „politických spasiteľov“ lepšieho života zo dňa na deň narastá a zo dňa na deň zaniká. Každý z nich kričí: len JA, len JA spasím tento svet, len JA vás dovediem do blahobytu. Vyretušované tváre na titulných stranách bulváru, na bilbordoch, na obrazovkách sa na nás strnulo usmievajú. Plocho a bez výrazu – tupo a bez záruk. Anonymné mená bankárov, dobre utajené mená oligarchov, v dobre ukrytých daňových rajoch. Na vizitkách zlatom orámovaných schránkových firiem bez identity. Sú to bezdomovci iného rangu, nie ako tí, čo stoja osamotení pred nemocnicou. Možno o tom ani nevedia, ale žijú ešte viac bez zmyslu...

Vráťme sa však k nášmu titulnému textu. O akom dobrom mene nám hovorí Biblia? O akom mieste, kde naše meno nebude vyhladené? Čo prorokuje Izaiáš? „...dám mu vo svojom dome a medzi svojimi múrmami miesto...“ (Iz 56, 5). Máme v tom jasno, nosíme v srdci istotu spasenia, očakávania nebeského domova?

Chodíme po uliciach veľkomesta, stretávame známe i neznáme tvare. Čím to je, že niektoré nevšimavo obídeme a niektoré sa nám hlboko vryjú do pamäti? Niektoré nás ovanú ako jarný vánok a iné schladia ako zamrznutý potok. Niekoľko vstúpi do nášho vnútra ako rozjasnené nebo a iný vnesie do našej mysele zmätok a strach? Často si neuvedomujeme, že aj nám sa ludia pozerajú do očí. Čo máme v nich napísané? Akú dobrú správu v nich čítajú, aký signál z nich vysielame? Máme v očiach lásku, súcit, svetlo, alebo hlavu plnú vlastných starostí a obáv o zajtrajšok? Sme uzatvorení sami do seba, alebo ochotní sa podeliť o to, čo sme nezaslužene prijali ako dar? Čo utváralo a utvára našu kresťanskú identitu, našu vieru? Nota bene.

Juraj Hovorka

Hledáš Boží vúli? Vyhni se těmto třem chybám

„Hospodin činí krok muže pevným... I kdyby klesal, nikdy neupadne, neboť Hospodin podpírá jeho ruku“ (Ž 37, 23-24). Možná si myslíš, že se tvůj život ocitl ve slepé uličce. „Nikdy nevybředneme z dluhu!“ Nebudu mít nikdy děták. „Můj sen se mi nikdy nesplní.“ Copak se to může někdy podařit?“

Třeba zrovna teď vidím já situaci černé a ty měs pocit, že jsi poražen, a věci ti připadají tajemné. Avšak jednou – ve světle věčnosti – se přesvědčíš, jak to v Božím plánu všechno do sebe zapadá. Než k tomu ale dojde, je třeba, aby ses při hledání Boží vůle vyhnul třem chybám. A pokud se jím vyhneš, naučíš se mít k Bohu hlubokou důvěru – a to i tehdy, když těm záležitostem nerozumíš.

1. Nebud' fatalista. Představa, jakou sugeruje fatalismus – že všechno je mimo naši kontrolu a že jsme bezmocní, takže s tím nic nenaděláme – vede k sebelítosti, Ta zas vede k tomu, že za všechno špatné v našem životě dáváme vinu Bohu, místo

abychom v případě problémů, které jsme způsobili, přijali odpovědnost. A fatalismus vede k pasivitě, takže si myslíme: „Čekám, že mi Bůh přivede manželského partnera“ nebo „Čekám, že mi Bůh opatří zaměstnání.“ Ale Bůh říká: „Dal jsem ti mozek! Dal jsem ti dvě nohy! No tak s tím něco udělej!“

2. Nebud' znechucený. Když se snažíš pochopit všechno ve svém životě, znechutí tě to. Tu a tam se třeba pustíš do něčeho, o čem si myslíš, že je to Boží vůle, a nepovede se to. „Myslel jsem, že mne Bůh vedl k tomu, abych založil tenhle podnik, a on zkrachoval.“

Co uděláš, když nenacházíš žádnou odpověď? Budeš dál důvěrovat Bohu, protože víš, že všechny okolnosti ve tvém životě používá k tomu, aby pracoval na tvém charakteru – a že s tebou má dobré plány.

3. Nebud' ustrašený. Když máš strach z Boží vůle – co se za tím skrývá? Základní problém je v tom, že pochybuješ o Boží lásce. Bible říká: „Láska nezná strach; dokonalá láska strach zaháňí“ (1 list Janův 4, 18).

Pochybujeme-li o Boží lásce, dostaneme se vždycky do nesnáší, protože pokud mu nedůvěrujeme, tak jej neposloucháme. Žalm 37, 23–24 říká: „Hospodin činí krok muže pevným... I kdyby klesal, nikdy neupadne, neboť Hospodin podpírá jeho ruku.“

Boží vůle je výrazem Jeho lásky. Když nerozumíš, co Bůh dělá, bud' trpělivý. Bůh ví, co je pro tebe dobré. Ty nemůžeš dohlédnout, jak to nakonec dopadne, Boží cesta může být cestou bolesti, ale všechna taková zdržení a problémy budují ve tvém životě charakter.

Otzádky k zamýšlení:

- Jak bys odpověděl na otázku: „Proč se dobrým lidem stávají zlé věci?“
- Co očekáváš, že Bůh udělá ve tvém životě, nebo co do něj přineset?
- A co myslíš, že chce, abys s tím udělal ty?
- Co podle tebe znamená tento výrok: „Boží vůle je výrazem jeho lásky?“

Rick Warren

Přeložila: Ivana Kultová

Princ automobilista

Pred záverom školského roka pozvala moja manželka deti, ktoré vyučovala na základnej škole na našom sídlisku, do McDonalda v centre mesta. Po občerstvení si malí labužníci mohli vybrať, čo by v meste ešte chceli vidieť. Milan a jeho spolužiak navrhli návštavu autosálónu. Keďže dievčatá autá nelákali, rozdelili sme sa na dve skupiny. Autosálón bol Milanov svet. Jeho favorizovanou značkou bol Fiat, ale aj o iných značkách vedel toho vela, oveľa viac ako ja – dospelák. Aj na naše stretnutia s deťmi si nosil časopis Auto-moto revue. Automobilizmu je verný dodnes.

Na svoje duchovné začiatky si nás princ spomína takto:

„Mojej tete i starej mame najviac záležalo na tom, aby som na škole navštboval hodiny náboženstva. Tam som sa dozvedel základné biblické príbehy, naučil sa prvé detské piesne a reálne som začal vnímať duchovné veci. Vyučovala nás katechétka Lubka z mijsnej organizácie Detská misia. Keď sa dívali do spätného zrkadla auta môjho života, vidím, aké veľmi dôležité bolo toto obdobie. Zapojil som sa do všetkých korešpondenčných kurzov, ktoré v tom čase Det-ská misia ponúkala. Prichádzali mi domov poštou. Teší som sa z každej novej lekcie, ktorú som našiel v poštovej schránke. Dostal som v týchto lekciach veľa odpovedí na svoje otázky ohľadom Pána Boha.“

Keď bol Milan piatak, napísal nám do strediska korešpondenčných kurzov:

„Milá teta Táňa, veľmi som sa potešil Vášmu listu – lekciu, v ktorej bolo veľa všeľičoho. Ďakujem Vám za všetko. Som rád, že ste so mnou spokojná a mám od Vás aj vysvedčenie. Potešili ma aj knižky, ktoré ste mi poslali. Som piatak, ale radšej sa hrám, ako učím.“ Sledujme ďalej Milanov príbeh:

Poklad

Oblúbená hra detí a mládeže je hľadanie pokladu. Podľa nájdených odkazov sa hľadači posúvajú na ďalšie miesto, až nakoniec nájdú poklad, ktorý pre nich niekto pripravil. Je samozrejmé, že po námane a nájdení pokladu zavládne v kolektíve radosť. Keď sme boli na zborovom výlete, táto hra bola pre deti magnetom. S dobrým pocitom som pozoroval nadšenie a zanietenosť detí pri hľadaní a lúštení indícii, aby sa dostali až k poslednému bodu – pokladu. Táto hra mi pripomnula realitu života. Tiež niečo neustále hľadáme a keď to nájdeme, máme z toho radosť! Určite pre žívame radosť napr. z toho, že sme zmaturovali či získali titul alebo dobré zamestnanie. Máme radosť, keď si kúpime nové oblečenie alebo pri kúpe rôznych vecí, napr. telefó-

„Naši katechéti pre nás organizovali rôzne akcie a výlety. Raz nás pozvali na zemiakovú pártu. Mali sme na sídlisku hľadať ukryté zemiaky. Keď sme ich našli, stali sme sa reportérmi a pýtali sme sa ľudí na sídlisku (i v obchode), čo všetko vedia o pestovaní zemiakov. Bola to zábava. Potom sme si spoločne vymieňali skúsenosti z reakcií ľudí na naše otázky a veľa sme sa nasmiali. Na zemiakovú pártu pripravila naša katechétka na občerstvenie dobroty výlučne zo zemiakov – najlepšie si pamätám babu a zemiakové koláčiky. Zapíjali sme ich malinovkou a veľa sme spievali.“

Potom nám jej manžel rozprával príbeh podľa knihy Kristíny Royovej Bez Boha na svete. Kniha hovorí o malom pastierovi Martinkovi, ktorý si v Zákončeku našiel, že do neba vojdú len tí, ktorí sú zapísaní v Knihe života, a preto sa takto modlil: „Pane Ježišu, Ty si povedal, že nám dás všetko, za čo Ťa budeme prosiť. Tak ja Ťa pekne prosím, pozri sa hned teraz do svojej knihy, či tam máš zapísané moje meno, a ak nie, prosím Ťa pekne, zapíš ho tam. Volám sa Martin.“

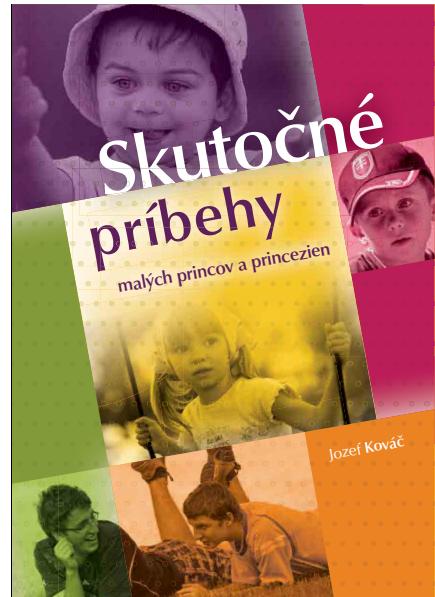
Potom nám ujo povedal, že aj naše mená môžu byť zapísané v Knihe života. V modlitbe som potom prijal Pána Ježiša za svojho Spasiteľa. Dodnes si ten moment pamätám a nikdy som toto rozhodnutie neolutoval. Mal som deväť rokov a spolu so mnou tam boli ešte dva moji spolužiaci. Pri mojom obrátení som si uvedomil svoju hriešnosť, ale aj potrebu jazdiť po Božích cestách. Pretože moje rozhodnutie bolo úprimné a hluboké, ľahšie som neskôr prešiel cez búrlivé dorastové roky a odolal som aj posmechu a nepriazni rovesníkov. Hlavne na strednej škole som aj kvôli tomu nebol oblúbený a mnoho ľudí ma malo za čudá-

ka. Mne to však nevadilo.“ S Milanom sme boli stále v spojení. Po skončení strednej školy nastúpil na civilnú vojenskú službu v Detskej misii. Pripravoval a vyrábal materiály pre kluby a tábory. Keď bolo treba, rád nám poslúžil na svojom malom Fiate (pre neho to bola najlepšia značka auta na svete). Milan odviedol dobrú prácu v úrade. Hovoril: „Vraciam len to, čo som dostal v detstve.“ Ako sa darí nášmu princovi dnes? Má veriacu manželku a spolu sa tešia z dvoch krásnych dcér. Obaja slúžia v malom cirkevnom zbere nedaleko Bratislavы.

A čo práca?

„Mám prácu, ktorá ma baví, v ktorej som ako ryba vo vode. Pracujem v autoservise. Mojim kolegom občas idem na nervy, lebo odmietam ísť po širokej ceste plnej rôznych podvodov, klamstva a netravím s nimi víkendy pri poháriku. Ani netuším, kde by som bol dnes bez Pána Ježiša.“

Jozef Kováč

nu, bicykla, auta, bytu. Dalo by sa vymenovať veľa ďalších vecí. Všetci dobre vieme, že táto radosť nie je trvalá. Veci sa zničia, pokazia, ukradnú nám ich a po pôvodnej radosť nezostane ani stopa. Avšak my kresťania môžeme hľadať mimo týchto vecí **poklad**, ktorý nepodlieha skaze, ale má trvalú hodnotu a prináša neustálu radosť. Je to poklad pripravený pre nás v nebi. Biblia nám poskytuje nesmierne veľa vzácných odkazov, aby sme ten poklad našli. Spomeniem len niektoré: „**Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich zožiera hrdza a mole a kde zlodeji unikajú a kradnú. Zhromažďujte si poklady v nebi, kde ich nezožiera ani hrdza, ani mole, a kde zlodeji neunikajú a nekradnú. Ved' kde je tvor poklad, tam bude aj twoje srdce**“ (Mt 6, 19–21). Je prirodzené, že musíme pracovať a stať sa o každodenne životné potreby, no Božie slovo nám radí: „**HĽADAJTE VŠAK NAJPRV BOŽIE KRÁĽOVSTVO A JEHO SPRAVODLIVOSŤ, A TOTO VŠETKO SA VÁM PRIDÁ**“ (Mt 6, 33). Často si zamieňame poradie a potom prichádzame o radosť. To môžem potvrdiť aj zo svojho života. Vždy je ešte čas na zmenu a vďaka patrí Bohu za odkaz v Písme: „**KTO HĽADÁ, TEN NACHÁDZA.**“

V. Malý

Konference v Lovosicích

Přijďte strávit intenzivní biblický víkend

1. – 2. září 2018 do BJB Lovosice!
Mesiánský Žid Arnold Fruchtenbaum,
Th.M., Ph.D. bude přednášet na téma
Hlavní momenty v životě Mesiáše z mesiánské židovské perspektivy a na vybraná téma z Proroctví.

Arnold G. Fruchtenbaum je ředitel Ariel Ministries.

Detailní znalostí Talmudu, původních biblických jazyků, biblické geografie, historie a archeologie je uznávaným odborníkem na interpretaci Bible.

Přednáší a vyučuje na seminářích, konferencích, ve sborech i církvích po celém světě. Je zakladatelem Ariel's School of Jewish Messianic Studies, jejíž první ročník byl otevřen v září 2015 a jejíž kurzy je možné absolvovat i on-line.

Mezi jeho nejvyhledávanější tituly patří The Footsteps of the Messiah, Israelology, Ha-Mashiach anebo nedávno vydaný Yeshua. Narodil se v roce 1943 do polské židovské rodiny, která z Polska utekla před Hitlerem. Od svého otce získal ortodoxní židovskou výchovu.

V roce 1951 emigrovala celá rodina do New Yorku, kde Arnold po přečtení Nového zákona ve 13 letech uvěřil v Ježíše z Nazaretu jako svého Spasitele.

Studoval na Cedarville College (BA, 1966), Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě, Dallas Theological Seminary (Th.M., 1971) a New York University (Ph.D., 1989). Absolvoval kurzy na Jewish Theological Seminary New York a American Institute of Holy Land Studies.

Program:

Sobota 1. září

08:00–09:00 Život Mesiáše

09:15–10:15 Život Mesiáše II.

10:45–11:45 Život Mesiáše III.

12:00–13:30 oběd

14:00–15:00 Život Mesiáše IV.

15:15–16:15 Život Mesiáše V.

16:45–17:45 Život Mesiáše VI.

18:00–19:30 večeře

20:00–21:00 Život Mesiáše VII.

Neděle 2. září

09:30 Bohoslužba (kázání A. Fruchtenbaum:
Logos a Rabbi)

12:00–13:30 oběd

14:00–15:00 Šest míst pobytu Satana

15:15–16:15 Podmínky druhého příchodu
Mesiáše

16:45–17:45 Válečné tažení Armageddon

18:00–18:30 otázky a odpovědi

Vstupné: proběhne dobrovolná sbírka

Přihlášky od 1. 6. 2018 na bjblovosice.cz

Mgr. Václav Chumchal,
kazatel sboru BJB Lovosice

Arnold G. Fruchtenbaum, Th.M., Ph.D.

- mesiánský Žid, zakladatel Ariel Ministries
- odborník na Talmud a rabínskou literaturu, hebrejský a řecký biblický text, biblickou geografií, historii a archeologii
- autor desítek publikací na téma židovského pozadí Bible, ariel.org
- konference ve spolupráci s arielministries.cz

A dále:

- Šest míst pobytu Satana
- Podmínky druhého příchodu Mesiáše
- Vojenské tažení Armageddon
- Logos a Rabbi

1.-2. září 2018

Sbor Bratrské jednoty baptistů
Dlouhá 84, Lovosice

více informací na

bjblovosice.cz

Pieseň

A od včerajšieho večera moje ucho hrá a ja spievam:
V mojej korune ktos' druhý v nebesiach sa postaví
a ja budem musiet bez nej zúčastniť sa oslav?
Ku Spasiteľovým nohám nebudem čo zložiť mať,
so sklopeným zrakom pred Ním zahanbený budem stáť.
Moju korunu mať bude, kto bol vernejší než ja.
Kto, kým v trhu postával som vodil duše do raja.
Zlaté snopy verne zbieral, má ich plné náručie,
a na jeho hlave zato moja koruna sa skvie.
Nie, nechcem prísť s prázdnou rukou,
keď ma k žatve volá Pán,
keď sa belie dookola drahocenných duší lán.
Pôjdem zlaté klasy zbierať, prv než schladne slnka žiar,
potom korunu mi vloží na hlavu sám Hospodár.

Mária Rafajová

Odpustila som

Ked' som bola malá, chodila som do kostola. Vedela som, že niečo mocné existuje, no nevedela som, čo je to. Veľa som počula o Bohu, ale akosi som sa o to viac nezaujímalá. V kostole som sa stále vrtela a pozerala na sochu Ježiša, ktorý visel na kríži. Pohľad na ukrižovaného bol veľmi smutný.

V deviatich rokoch som prestala chodiť do kostola, lebo som žila v detskom domove. Do kostola som chodila len na spoved, ale večer som sa snažila ukončiť modlitbami Anjeličku a Zdravas, Mária. Myslím, že som to vyslovovala úprimne. Nevedela som sa modliť vlastnými slovami. V čase, keď som vyrastala za bránami detského domova, videla som v televízii film Umučenie Ježiša Krista. Neuvedomila som si, kto je ten, koho tak bičujú, no kládla som si otázku: Prečo? Slzy mi tiekli po tvári a v mojom vnútri bol obrovský smútok. V tom období sa mi začali diať veľmi nepekné veci, ktoré mali nepríjemné následky. Mávala som často nočné mory, a okrem iného som dostávala bitku, ktorej som sa nedokázala brániť. V desiatich rokoch som sa uzavrela do seba a v mysli som sa zaoberala otázkou samovraždy. V detskom domove som vyrastala preto, lebo môj zdravotný stav, zlé sociálne a bytové podmienky a odporúčanie lekárov nedovolili mojim rodičom, aby sa o mňa starali a vychovávali ma. Ked' som sa dozvedela prečo som vlastne chorá, začala som obviňovať mamu. Pociťovala som k nej nenávist. Dlhé roky som jej nedokázala odpustiť.

V roku 2016 som mala tazkú nehodu, zachytil ma vlak. Náraz ma odhodil a začala som padáť dolu strmým kamenistým zrázom. Kamene sa mi zarývali do otvorenej rany v panve. Po krátkej chvíli som sa zachytila konárov jediného stromu, ktorý sa tam nachádzal. Ak by tam neboli spadla by som dolu a už by som tu nebola. Odviezli ma do nemocnice a po prebratí z narkózy som stále vnímala len to, že som mala veľké šťastie.

Po odchode z detského domova som bývala v Domove na polceste v Prešove, kde som mávala často bolesti, kvôli ktorým som nemohla spávať. Pracovníčka domova Matka Spišáková so svojou kolegynou lkou sa jedného dňa rozhodli, že zavolajú brata kazateľa Alexandra Barkóčiho, aby prišiel a modlil sa za mňa.

Vedeli, že je veľmi zaneprázdený a na jeho príchod bude treba dlhšie čakať. Žavolali mu a doslova im „spadla sánka“, keď povedal, že o hodinku bude prechádzať Prešovom a že sa môžeme stretnúť. Bolo to pred Vianocami. Prišiel aj so svojím priateľom. Pri našom rozgovore bola prítomná aj Matka. Pred modlitbou sa ma brat Barkóč opýtal, či poznám Pána Ježiša a či Mu chcem odovzdať svoj život. Súhlasila som. Pomazal mi ruky olejom a ja som za ním opakovala modlitbu prijatia. Potom sme sa všetci modlili. Po modlitbe zavláadol v mojom srdci pokoj a hrejivý pocit.

O pár mesiacov som mala ísť na pravidelnú zdravotnú kontrolu do Košíc. Ale predtým sa stala jedna úžasná vec. Mala som sen, v ktorom sa začal niekto za mňa modliť. Nevidela som toho človeka, len viem, že sa modlil za mňa. Jeho modlitba bola taká silná a hlasná, že som pocitila, ako sa niečo pohlo v mojom vnútri. Ked' som sa zobudila, nemala som strach; práve naopak, bola som nevýslovne šťastná a rozplakala som sa. Dotýkala som sa jazyv, ktorý mám po operácii žlčníka, a v duchu som sa pýtala: Ozaj sa niečo stalo? Dotkol sa ma Boh? Matky som sa opýtala, či sa ma mohol dotknúť Boh v spánku. Prisvedčila, že je to možné. Po kontrole pani doktorka konštatovala, že už dlho som nemala také dobré výsledky.

V tom momente som si uvedomila, že naozaj Boh koná v našich životoch. Uvedomila som si tiež, že som vlastne vďačná svojej mame za roky prežité v domove, pretože inak by som nebola človekom, akým som teraz. Začala som chodiť na skupinku a biblické vyučovanie. Manželia Lapčákovci ma veľa naučili ohľadom viery v Pána Ježiša a aj Matka mi je veľkou oporou. Naučila ma, že odpúšťať je jedna z vecí, ktorú by sa mal každý človek naučiť, pretože Boh nám odpustil skôr, ako sme prišli na tento svet. On je láska, šťastie, dokonalosť. Samozrejme, že prídu skúšky a Boží nepriateľ sa nás bude snažiť odhovoriť od cesty viery. Je len na nás, či sa ním necháme manipulovať, alebo sa mu postavíme na odpor a budeme bojovať. Vďaka za spasenie a silu odpúšťať – tak ma vedie Pán Ježiš.

Svedectvo P. Horváthovej
pri krste ponorením, Košice 1. 4. 2018

Sbírka na pomoc Ukrajine

Milí bratia a milé sestry ve sborech Bratrské jednoty baptistů, Výkonný výbor BJB vyhľaduje ďalší mimořádnou sbírku na pomoc Ukrajine. Cílem je alespoň částečně pomoci obětem stále trvajúceho konfliktu na východě Ukrajiny v Doněcké a Luhanské oblasti.

Ve spolupráci s Ukrajinskou jednotou budou distribuovány potravinové a hygienické balíčky do rodin, ktoré je najvýše potrebujú. Bratia z Ukrajiny plánujú, že by celková pomoc mohla dosiahnout cca částky 2 500 000 Kč (97 000 Euro) a pomoci tak zhruba 900 rodinám a 800 seniorov v celé oblasti. Během tří měsíců budou poskytovány potravinové balíčky, poté budou dvakrát během zimy poskytnuty balíčky hygienické. Z Ukrajinské jednoty nám napsali tyto své plány: Od roku 2014 stále trvající „hybridní útok“ vedl ke zničení infrastruktury, zhroucení ekonomiky a velmi hluboké sociální krizi v regionu východní Ukrajiny. Lidé, kteří žijí v blízkosti konfrontační linie mezi Ukrajinou a územím ovládaným tzv. „nezávislými skupinami“, se nacházejí nejen ve stálém ohrožení života,

ale ve stavu trvalého přežívání. Bohužel některé nadace a misie výrazně omezily svou podporu. Veškerý obchod z oblasti zmizel, nejsou zde žádní zaměstnavatelé. Příjmy jsou velmi omezené, ceny za zboží jsou extrémně vysoké kvůli velkému nebezpečí při jeho dopravě. Není přístup ke zdravotní péči. 40% obyvatel je denně ohrožováno ostřelováním. Nejvíce ohrožené skupiny jsou děti a starí lidé. Ti, kdo se mohli odstěhovat, se odstěhovali. Cílem tohoto projektu je poskytnout potravinové a hygienické balíčky a zajistit zázemí pro dobrovolníky. Ukrajinská baptistická jednota na tyto humanitární potřeby reaguje od samého počátku konfliktu ze zdrojů svých sborů i ze zdrojů zahraničních. Příjemci balíčků budou rodiny a jednotlivci, se kterými jsou členové místních sborů v kontaktu nebo o nich ví. Příjemci jsou vybíráni podle míry jejich potřeby, ne podle jejich církevní příslušnosti. Zájemci mohou také sami přijít do sboru a o pomoc si říci. Jako Bratrská jednota baptistů se připojujeme k této pomoci a z krizového

fondu zasíláme jako zálohu zatím částku 100 000 Kč. Pokud se chcete jako sbory a jednotlivci k této sbírce připojit, zašlete ji na níže uvedený účet nejpozději do 30. září 2018. V případě, že bude vybrána vyšší částka než zaslana záloha, bude rozdíl také zaslán Ukrajinské jednotě.

**Nebot' jsem hladověl, a dal jste mi jíst,
žíznil jsem, a dal jste mi pit, byl jsem na
cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý,
a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a na-
vštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli
jste za mnou. Matouš 25, 35–36**

Bratrská jednota baptistů v České republice číslo účtu 63112309/0800, VS krizového fondu 911857, SS číslo sboru (v případě sborové sbírky). V případě daru jednotlivců uveďte, prosím, do poznámky své jméno. Kontaktujte nás, pokud chcete zaslat potvrzení o zaslanych darech.

Kontakty: www.bjb.cz
e-mail: info@baptist.cz
kancelář VV BJB - tel: 241 434 256

Jedna dobrá vol'ba

8. apríla 2018 sa uskutočnilo jedinečné medzinárodné stretnutie baptistických zborov zo Slovenska a Maďarska.

Členovia tamburáša a spevokolu z Tekovských Lužian a Levíc zavítali do oblasti Szada-Veresegyház – doobeda v Szade a poobede vo Veresegyházi v rámci hudobnej pobožnosti.

Na základe Žalmu 34, 2–4 sa prítomným prihovoril poslucháč teólogie Bócsa Roland. Zvláštnym zážitkom bolo počúvať dobre známe baptistické piesne – už takmer zabudnuté a aj svetoznáme skladby – ako Zbor Židov z Verdiho opery Nabucco a Halleluja z Händlovho orátoria Mesiáš, a to všetko v kvalitnom podaní tamburáškeho orchestra.

Hudbu tamburášskeho orchestra doplnili speváci. Na Božiu slávu zneli duchovné piesne v maďarčine, slovenčine a češtine. Doobeda slúžil Božím slovom brat kazateľ Juraj Kohút zo Slovenska po maďarsky.

Zaznalo veľkonočné posolstvo o zázračnom rybovole s hlavnou myšlienkovou, že Boh svoje sľuby dodrží.

Poobede sme boli obohatení o zvláštny zážitok v novej, modernej, impozantnej modlitebni vo Veresegyházi.

Tekovsko-lužiansky tamburáš sa rozšíril o ďalších hudobníkov z tamojších okolitých zborov, ktorí hrali na mandolinach, mandolách a gitarách. Dirigent brat Pavel

Medzinárodné tamburáške stretnutie zo Slovenska a z Maďarska

Tóth, ktorý oduševnene a odborne vedie tamburáš už 46 rokov, dokázal bravúrne zladiť takmer päťdesiatčlenný spojený orchester.

Božie slovo zvestoval brat kazateľ Dóczé Bálint na základe slova o emauských učeníkoch, pri ktorom sa poslucháči mohli zamyslieť nad otázkou: Čo prekáža nášmu duchovnému vidaniu?

Na záver hudobnej pobožnosti sme znova vychutnávali tóny tamburášskeho orchestra, ktorý má úctyhodnú minulosť. Jeden člen súboru, brat Peter Libárik, bol príležitosťným hovorcom.

V krátkosti oboznámi poslucháčov s minulosťou súboru, ktorý bol založený v roku 1951 v Tekovských Lužanoch. Pred početným zhromaždením pozdravil sestru Alžbetu Garajovú, ktorá je členkou súboru od jeho založenia.

Aj teraz, ako osemesdesiatročná s radostou hrá spolu s mladšími členmi.

Tamburášskemu súboru a spevokolu prajeme požehnanie od nášho Pána k službe, ale aj k utužovaniu bratsko-sestierskych vzťahov medzi maďarskými a slovenskými zbormi. Nech je nás život a služba milá Bohu a nech sme dobrým nástrojom budovania spoločenstva a zvestovania evanjelia pri záchrane hynúcich duší.

Jedinému Bohu patrí sláva!

AU

Záznam najdete na: YouTube
Veresegyházi baptista gyülekezet pető

Pozvánka na konferenciu

Srdečne pozývame staršiu generáciu na konferenciu seniorov, ktorá sa uskutoční v dňoch 11.9 – 15. 9. 2018 (utorok až sobota) v Chate J. A. Komenského Račkova dolina.

Bratia, sestry, priatelia, prieťte si odpočinúť od domáčich prác a iných „povinností“ seniorov do prekrásnej prírody Vysokých Tatier.

Na našom duchovno-rekreačnom pobytu budeme spoločne uvažovať nad téμou: **Bdelosť kresťana** – fyzická a duchovná prevencia (Ef 2, 19–22).

Program sa začína v utorok obedom a končí sa v sobotu obedom.

V priebehu pobytu si vypočujeme dôležité rady pre udržanie fyzickej a duchovnej sviežosti sprostredkovanie mladšími aj staršími bratmi kazateľmi. Vo voľnom čase budeme môcť obdivovať krásy a tajomstvá prírody (pochôdzky, sútaze a pod.).

Vo večerných oslavných zhromaždeniach si vypočujeme informácie o našom bratstve v Kanade od manželov Aláčovcov a budeme hovoriť o našich „Spravodlivých medzi národmi“. V piesňach a svedectvách oslávime nášho Pána. Vo štvrtok uskutočníme zaujímavý výlet na Chopok a uvidíme aj známy lyžiarsky areál.

V sobotu (hlavný deň konferencie, na ktorý osobitne pozývame všetkých seniorov Liptova, Popradu, aj ďalších zborov) nám okrem Slova poslužia piesňami skupina Ukulele z Brna a Havaj z Prešova.

Vypočujeme si dva spevokoly, sólové spevy a táborové piesne.

K oslavie Pána sa budeme môcť všetci pripojiť. Prieťte si precvičiť hľasívky aj ochabujúce syaly a hlavne dať sa obžiť Svatým Duchom, aby sa uprevňovala naša duchovná sviežosť a aby sme spoločne ďakovali za mocný prejav Božej lásky aj v pribúdajúcich rokoch života.

Podrobnejší program pošleme na zbyty v auguste.

Prihlášky posielajte na adresu Chata J. A. Komenského, Račkova 0903 501 852

Organizačný výbor a Rada BJB

Povzbuzení k dobrému slovu

Z lidského srdce vychází dobré i špatné. Máme zaslíbení, že sám Pán Ježíš Kristus povzbudí naše srdce a dá sílu ke každému dobrému slovu.

Přinášíme vám povzbuzující slova a svědectví, která zazněla na konferenci sester ve dnech 4. – 7. 5. 2018 v Košicích.

Boží vedení v mé životě

Jsem velmi potěšena, že vám mohu říci, jak byl Bůh dobrý a věrný v mé životě a s radostí chci svědčit o Jeho velké moci ve vedení našich kroků a rozhodnutí v životě. Pánu Ježíši jsem svůj život odevzdala, když mi bylo osm let. Bylo to v Ašském sboru při evangelizaci bratra kazatele Průši.

Kázání tehdy bylo na verš z Jana 10, 27

„Moje ovce slyší můj hlas...“

Vyrůstala jsem v obecenství sboru pod duchovním vedením bratra kazatele Františka Kolaříka a jeho manželky Lydie Kolaříkové a mohla být též na vyznání své víry v roce 1987 pokřtěna. Věřila jsem, že Pán Bůh má s mým životem svůj plán, a očekávala na Něho. Se svým životem jsem tedy neměla žádné své plány, ale modlila se za svého budoucího životního partnera.

Pán Bůh brzy vyslyšel mé modlitby, jeho řízením jsem se seznámila se svým budoucím manželem, bylo to Jeho vedení a Pán Ježíš mi dal tím zároveň nasměrování v životě. Ještě před svatbou jsme se oba shodli na tom, že v životě bychom chtěli sloužit Pánu Bohu na plný úvazek. Když jsme učinili toto rozhodnutí, chtěli jsme se nějak na tuto službu připravit, ale zatím jsme nevěděli jak. Stalo se, že krátce po našich zásnubách odešel do nebeské slávy bratr kazatel Kolařík. Na jeho pohřbu jsme se setkali s manželi Evou a Pavlem Titěrovými, kteří vedli Biblickou školu v Olomouci a v krátkém rozboru, který jsme spolu měli, nás získali pro studium na této škole. Nebylo to tak jednoduché. Manžel byl rumunský občan, a museli jsme vystát mnoho front na cizinecké policii, než jsme se vůbec mohli vzít. Protože sňatkem získal jen dlouhodobý pobyt, neměl nárok na zaplacení studia státem.

Ale my jsme šli na přijímací pohovor do Biblické školy s vírou, že děláme správnou věc. Oba jsme byli přijati na denní pomaturitní studium a s vedením školy se domluvili, že budeme hledat sponzora na manželovo studium. Jeli jsme po svatbě do USA a tam aktivně hledali sponzora. Sloužili jsme v několika sborech a říkali svědectví o naší touze sloužit Pánu Bohu v České republice a také o naší situaci. Nikdo se však nenašel, kdo by tento závazek chtěl přjmout. Přesto jsme 1. září 1995 nastoupili do školy. Nevěděli jsme, co bude a jak to bude zařízeno, ale věřili jsme Bohu. Velké překvapení pro nás bylo, když nás bratr Titěra ve dveřích školy vital s radostnou zprávou, že Pán

Bůh se postaral o sponzora! Jeden bratr z Německa zavolal do školy a zavázal se zaplatit manželovo tříleté studium a uhradit též výdaje za stravování i ubytování za nás oba. Byl to pro nás zázrak a důkaz, že je to Boží vůle, abychom se zde připravili na naší budoucí službu. Protože manžel neuměl česky, studium mu velmi pomohlo i po této jazykové stránce a s pomocí a trpělivým vedením sestry Evy Titěrové absolvoval VOŠ s vyznamenáním.

Ríkám to k Boží slávě, jak je nebeský Otec moudrý a dobrý, o vše se v pravý čas postural a připravil vše tak, jak bychom to sami nevymysleli. Tím, že Biblická škola získala statut VOŠ sociální a teologické, získali jsme navíc vzdělání, které nám umožnilo další pokračování a nyní nám pomáhá v sociální práci, kterou vykonáváme spolu se službou v Karlovarském sboru. Po ukončení studia jsme se však ještě necitili dostatečně připraveni na kazatelskou službu, a tak nám bratr kazatel Slávek Procházka řekl o možnosti pokračování studia na Mezinárodním Biblickém institutu TCM v Heiligenkreuzu.

Jak na Biblické škole, tak i zde jsme byli vyučeni v tom, že Boží Slovo je Pravda, **Jan 17, 17: „Tvoje slovo je pravda“** a v tomto duchu jsme byli vyučováni i nadále. Následující rok manžel prožil povolání jít do kazatelské služby ve Vlkovýchovicích. Sbor byl ochoten nechat nás dostudovat a manžel mohl zároveň sloužit jako kazatel. Velmi jsme si toho vázili, byla to výsada, kterou jsme vděčně přijali a nastěhovali se do Vlkovýchovic.

Za rok měl být manžel ordinován za rádného kazatele. Vnitřně jsem se nějak nemohla srovnat s myšlenkou, že budu manželkou kazatele. Měla jsem z tohoto životního poslání obavy, ale Pán Bůh vše vedl tak, že v den ordinace při vzkládání rukou předsedě církve naší jednoty v roce 2000, jsem se v duchu podřídila Boží vůli.

Když jsem byla vyzývána k modlitbě, řekla jsem s bázní a chvěním jedinou větu: „Páne Ježíši, prosím, kér nejsem příčinou pádu svého manžela.“ Až v tento moment jsem teprve přijala roli manželky kazatele. Jsem za toto své rozhodnutí Pánu Bohu vděčná. Nyní sloužíme v Karlovarském sboru. S Boží milosti jsme byli s manželem od Boha připravováni na tuto službu již od dětství a všechny schopnosti i talenty, které jsme

rozvíjeli, se hodí k práci na Jeho díle. Ani mě nenapadlo, že by to mohl být dobrý Boží plán pro mě. Mohu s radostí říci, že to byl ten nejlepší plán pro život naší rodiny. To bych sama nepřipravila ani nevymyslela. Neměla bych. Máme příležitost k nádherné službě, i když není jednoduchá, ale prozíváme mnoho Božího požehnání skrze Boží vedení a bratry a sestry, kteří nám pomáhají. Cítíme, že se za nás bratři a sestry ze sboru intenzivně a pravidelně modlí. Je to tak potřebné a vzácné! Prozíváme ve sboru ochranu před zlým, moudrost a sílu od našeho Pána Ježíše Krista. Není nic krásnějšího a požehnanějšího než konat Boží vůli v našich i vašich životech. To je moje zkušenosť a moje svědectví. Je to naplněný život, který je připravený od dobrého a věrného Boha. On řekl u **Jeremiáše 29, 11: „Nebot to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je úrok Hospodinův, jsose to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu, chci vám dát naději do budoucnosti.“**

Nechť je oslaveno a vyvýšeno jméno našeho Pána Ježíše Krista, toho nádherného vůdce a dokonavatele naší víry. Vyplatí se mu odevzdat svůj život, Jeho slovo zachovávat, spoléhat na Něho a věřit Mu.

Anna Licová

Být tam, kde mě chce mít Bůh

Spolu s manželem jsme studovali na Pedagogické fakultě Mateja Bela v Banské Bystrici, na katedře evangelikální teologie.

Manžel studoval obor kazatel a já katechet a k tomu ještě učitelství matematiky.

Po ukončení školy jsme se přestěhovali do Ostravy, kde jsme bydleli 11 let.

Po jedenácti letech byl manžel zvolen za kazatele ve Vinohradském sboru. Pro mě to bylo období velkého rozhodování a velkých životních změn. V Ostravě jsem měla práci jako učitelka matematiky na romské škole, kde jsem měla skvělé kolegyně, perfektní vedení, v okolí našeho bydliště spoustu kamarádek a ve sboru obětavé bratry a sestry, ze kterých láska číší. Se vším jsem se měla rozloučit, vše skončit a začít znova.

Co dál, co po mně chceš, Bože? Kolegyně se ptaly, proč se musíme stěhovat, kamarád-

ky tomu nerozuměly. Chtěla jsem poslechnout Boží hlas a chtěla jsem dělat to, co po mně chce Bůh. Vím, že když budu dělat to, co On chce, bude mi žehnat, ochraňovat a každý den mě bude obdarovávat moudrostí. A tak jsem se začala modlit. Pane Bože, vidíš, že cesta do práce mi trvá 40 minut a už jsem z toho unavená. Jestli v Praze se ženu práci ve škole deset minut pěšky od našeho bydlení, budu vědět, že tam mám být. Když ne, zůstanu s manželem a budu se věnovat službě ve sboru.

Začala jsem ob telefonovat školy v příslušnosti deseti minut od našeho budoucího domova. Ředitelka jedné školy, mi sdělila, že hledají učitele matematiky již 7 let, ať přijedu z Ostravy a odučím v Praze jednu hodinu. Pak se uvidí. V dubnu jsem jela do Prahy, odučila jednu hodinu a ředitelka mi sdělila, že mě přijme. Ukažala jsem jí svůj vysokoškolský diplom, ve kterém bylo uvedeno mé ukončené vzdělání: učitelství všeobecných předmětů: katechetika evangelických církví, matematika. Pro mne je výsadou, že kvůli svému diplomu, mohu řediteli hned sdělit, že jsem křesťanka a říci, v co věřím.

Ředitelka mi sdělila, že náboženství určitě nebudu ve škole učit. Uplynuly dva roky a ona si mě pozvala do ředitelny s tím, že rodiče našich žáků by si přáli, abych učila náboženství jako jeden z volitelných předmětů pro 7–9 ročník. Byla jsem ohromena,

ale hned jsme se začala modlit. Pane, já nechci učit náboženství, já chci učit jenom křesťanství. V srpnu mne čekalo překvapení, protože na seznamu předmětů, které jsem měla učit od září, byl uveden také nový předmět s názvem: EZK.

Sla jsme se zeptat vedení, co se pod touto zkratkou skrývá. Bylo mi sděleno, že to je ten nový předmět ETIKA A ZÁKLADY KŘESŤANSTVÍ.

Děkovala jsem Bohu. Jenom On může udělat takový zázrak. Již pět let učím každou středu od 12 hodin EZK. Spolu s žáky mohu číst z Bible, spolu můžeme diskutovat o různých věcech a já jim mohu prezentovat svůj názor. Modlete se za věřící učitele na školách. Oni budoucí generace nejen vzdělávají, ale i vychovávají.

Jana Polohová

Sme svoji

Námaha nemôže za to, že ju ľudia nedajú najavo. Ani radosť, že ju ľudia viac milujú. Taký som mal dojem pri zdravení sa s prichádzajúcimi sestrami. Konferencia OS BJB v Košiciach potvrdila Božiu pravdu. Na duchovnom poli je dostatok práce pre každého krestána. Pán Ježiš svojim učeníkom povedal: „Pozdvihnite svoje oči, pozrite sa na krajiny.“ Patrí sa pozerat pod nohy, aby sme nezakopli.

Opatrnosti nikdy nie je dosť. Pán Ježiš však upozornil na potrebu pozývať ľudí na cestu víery. Máme oči, aby sme videli popri vlastných potrebách aj potreby ľudí hľadajúcich spasenie? Nedávajú to najavo, ale žijeme medzi nimi. Sú zrelí na prijatie evanjelia, aj keď sme ich k tomu neviedli. Výsledkom nášho povšimnutia je Božie požehnanie a spoločná radost tých, čo siali, aj tých, čo žnú.

Zhromaždenia konané od piatku večera do nedele obedu dali priležitosť k vzájomnému potešeniu i povzbudeniu na ceste víery.

Naplnili sa slová uvedené v pozvánke o bohatu prestretom stole s podnetmi pre rozmyšľanie o Božom slove, ktoré je hodné každého prijatia. Nič nie je na zahodenie, čo sa prijíma s dakovaním z ruky Božej. V ňom sú nám darované prevelké a predrahé zasluženia. Potrebujeme ich k životu a k pobožnosti v pravej známosti Toho, ktorý nás povolal vlastnou slávou a hrdinskou cnotou. Môžeme mať účasť na božskej prirodzenosti a uniknúť porušeniu, ktoré je vo svete v podobe zlých žiadostí. Keď žiadost počne, splodí hriech, preto ľudia nedosahujú Božiu slávu.

Raz prišla so mnou do zhromaždenia suseda. Doma mi potom poviedala: „Neviedela som, že vy sa všetci poznáte a pri vstupe sa združíte. Neviem, ku komu si sadnem v našom kostole, lebo nás je veľa.“

Tohtoročná konferencia ukázala, že aj nás je veľa. V modlitebni na prízemí, poschodí aj v suteréne, všade boli ľudia. Pomysel som si, že

to preto nám ju Pán daroval. Zblížil som sa s výnimočným počtom sestier každého veku a z každej časti republiky, založenej už pred 100 rokmi. Budeme sa mať o čom rozprávať, keď sa znova stretneme na inom mieste. Z množstva rozhovorov aspoň jeden. Nič netušiac som si v jedálni prisadol k družne debatujúcim sestrám. Sedela pri nich aj moja manželka. Po chvíľke počúvania som sa začal s nimi rozprávať. Po predstavení so sestrou Valentovou z Bratislavы mi svitlo, že sme sa už stretli na zhromaždení u nich doma na začiatku ich manželstva. Z prekvapujúceho stretnutia sme mali obaja radost. Republika bola rozdelená, ale Bratská jednota baptistov zostala. Má zmysel organizovať spoločné zhromaždenia medzi susednými zborami aj susediacimi krajinami. Majú to radi ľudia v každom veku. Prezrádzali to účinkujúce spevácke skupiny aj poslucháči. Veď sme svoji a chceme sa poznáť.

Michal Barger

Prečo (ne)pomáhat bezdomovcom?

Najčastejšie sa stretávam s názormi, prečo bezdomovcom NEPOMÁHAŤ, takže k tomuto prispievať ďalším názorom asi nebude potrebné. Vychádzam z niekoľkoročnej osobnej skúsenosti s dobrovoľníckou pomocou, ktorú s priateľmi v O. Z. Útočište v Košiciach poskytujeme bezdomovcom.

Naše postoje a reakcie súvisia s mierou našej sebareflexie a empatie.

Startovacia čiara

Aby ste porozumeli, čo tým myslí, pôjdem do detailov. To, do akéj rodiny sa narodíme, si nikto nevyberá. Z našej skúsenosti vyplýva, že drívá väčšina bezdomovcov nedostala vo svojej rodine potrebné základy – priatie, zdravú rodičovskú lásku, vedenie k poriadku, sebadisciplíne, k zodpovednosti, atď. K tomu nejaké dedičné vlastnosti, z toho vyplývajúce zlé rozhodnutia, napr. pri voľbe partnera, priateľov, alkohol, a pod. Keď sa tieto a x podobných okolností spoja v živote jedného človeka, vydá to na dosť problémov. Tým nechcem povedať, že jednotlivec nie je sám zodpovedný za svoje konanie, nechcem tým povedať, že je iba bezbrannou obeťou nepriaznivých okolností. To, prečo sa jeden človek z podobne nepriaznivých okolností dokáže vyhrať, resp. nepadnúť do problémov, a druhý do toho spadne, je pre mňa úplným tajomstvom, pred ktorým mám rešpekt. **Tento rešpekt ma vedie k tomu, že si nedovolím odsúdiť nijakého človeka, ani povyšovať sa nad neho iba preto, že je špinavý.**

Skúsmo si predstaviť detaily

Neviem, čo je to NEDOBROVOĽNE zostať vonku na ulici v akomkolvek počasí. Neviem, čo je to byť celý deň vonku a nemôct si umyť ruky, o sprche sa ani nebavíme. Neviem, čo je to nemat kde ísi na WC. Neviem, čo je to mať celý svoj majetok v troch igelitkách. Neviem, čo je to pozerať celé dni, noci do tváre ľudom, ktorí mnou pohŕdajú, cítia voči mne odpor, strach, v tom najlepšom prípade sa tvária, že ma nevidia, aby som od nich náhodou niečo nechcela. Neviem, čo je to nevedieť, kde budem dnes v noci spáť, či ma niekto neprapadne, nezbije, neznásilní, neokradne o tých 80 centov, ktoré ešte mám do ďalšej „sociálky“. **Nič z toho som nikdy nezažila, ale silne tušíم, že keby mi hrozilo iba niečo z toho, je vysoká pravdepodobnosť**

(na hranici istoty), že by sa zo mňa do-stalo to najhoršie, čo vo mne je. Je veľmi pravdepodobné, že realitu života na ulici by som sa snažila vytiesniť aspoň alkoholom, aby mi z toho nepreskočilo; je veľká pravdepodobnosť, že by mi tiekli nervy už len zo strachu a z hladu; takmer určite by som po čase prestala riešiť svoju dôstojnosť a slušnosť, a celý môj život by sa zúžil iba na 3 veci: **alkohol, jedlo a teplo.**

Je dosť možné, že po čase by som sa „zavesila“ na nejakého muža, ktorému by som za „ochranu“ platila sexom. Radšej tomuto jednému, hoci nedobrovoľne, ako rovnako nedobrovoľne náhodným násilníkom. **Jednoducho – ľahko sa nám**

kde bezdomovec môže získať jedlo a noc-ľah. Ale väčšina z nich to už všetko vie, nováčikovia si to rýchlo zistia. Je zaujímavé a užitočné získať informácie aj od bezdo-

FAMOUS, RICH &
HOMELESS

DOKUMENTARISKÝ FILM: SLOVENSKÝ, HODNATEĽ BEZDOMOVCOV

movcov, napríklad vám radi porozprávajú, ako sa dostali na ulicu, ak cítia z vašej strany úctu.

pozerať z vrchu na bezdomovcov, keď sme umyti, sýti a doma nás čaká teplá posteľ, sprcha, bezpečie a blízki ľudia. Vzdajme sa vysokých morálnych očakávaní od chudobných. Ani vznešený súcit bez skutkov nepomáha.

Peniae

Kvôli výšie uvedenému obvykle ľuďom odporúčam DAŤ bezdomovcoví drobné podľa vlastného uváženia, hoci VIEM, že si kúpi alkohol. Ak máte zábrany dať peniae („ved' aj tak si kúpi alkohol, nebudem podporovať jeho alkoholizmus!“), môžete mu teda povedať, aby počkal pred obchodom a kúpte mu zopár rožkov a salámu alebo paštiku. Na alkohol mu možno dá niekto iný. Ak sa rozhodnete, že nie je

problém dať bezdomovcoví peniae, potom je praktické nosiť vo vrecku drobné – 10, 20, 50 centov, ako sa kto cíti, aby sme v pohybe na ulici nemuseli otvárať kabelky, peňaženky, hľadať drobné.

Informácie

Je dobré mať prehľad o možnosti pomoci v meste, nemusíte riešiť nič na ulici, stačí povedať zopár adres,

Pomáhať pomáhajúcim

Je tu ešte ďalšia možnosť, ako pomáhať bezdomovcom, a to je **podpora konkrétnemu človeku** alebo organizácií, ktorá pomáha bezdomovcom.

Moja osobná skúsenosť: **jednej našej klientke daroval dobrý a múdry človek 200 eur.** Kedže správne vytušil, že by s týmto peniazmi nevedela celkom dobre hospodáriť (navyše ju „chránil“ jeden muž, ktorý by s nimi isto vedel „správne“ naložiť), tak tie peniae som priala ako dar do pokladnice nášho občianskeho združenia a pravidelne mesačne som jej na základe pokladničného dokladu a jej podpisu vyplatila časť sumy. Celé to je na „účtovne dokladované“ dôvere voči danej inštitúcii.

Pomoc inštitúcii, ktorá pomáha bezdomovcom, môže mať veľa foriem: **najprv je dobré osobne sa zoznámiť s ľuďmi, ktorí v danej inštitúcii pomoc poskytujú a osobne si overiť, na čo potrebujú peniae. Potom môžete buď pravidelne prispievať nejakou čiastkou, alebo jednorazovým finančným darom. Peniae môžete darovať aj na konkrétny nákup, napr. lôžok, matracov, posteľnej bielizne, hygienických**

potrieb, prášku na pranie, potravín na varenie, riadu, atď. Nákup týchto vecí je veľmi jednoduché vydokladovať a overiť. Nemyslím si, že by ste toto vydokladovanie nemali žiadať, nie je to niečo, čo by ste sa mali „hanbiť“ požiadať. Toto buduje dôveru a vašu istotu, že vaše peniaze sú veľmi cieľene použité.

Na záver...

S kolegami dobrovoľníkmi sa usilujeme o **efektívnu pomoc**, pretože žiadne sentimentálne a ľútostivé pocity nikomu nepomôžu; koniec koncov, naši klienti nás z podobných pocitov už dávno a veľmi rýchlo vyliečili.

Biblia hovorí – „**Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte.**“ V Kristovi máme jasný príklad človeka, ktorý prijímal ľudí bez predstupkov a ujímal sa ľudí odstrčených a stojacích na okrají spoločnosti.

Uvedomujeme si, že naše dobré rodinné štartovacie okolnosti (a z nich vyplývajúci slušný životný štandard) **sme dostali**

„**zadarmo**“ ako dar, ktorý sme si ničím nezaslúžili, ničím sme k tomu neprispeli.

Ja viem, možno si poviete: „JA som sa učil, a preto mám dobrú robotu, JA som si zarobil na byt, na najomné, jedlo...“ Máte úplnú pravdu! Stačí sa ale na vec pozrieť aj trochu inak: to, že sme sa (niektorí aj dobrel) učili, je preto, že máme zdravú mysel, intelekt. To je čistá náhoda, dar, žiadna naša zásluha. Okrem toho sme mali aj rodičov, ktorí nás (aj tých lenivejších) do učenia občas po-pohnali, skontrolovali, nastavili určitý režim a poriadok. Ako sme mohli ovplyvniť to, akým rodičom sa narodíme? Takto by sa dalo ešte dlho pokračovať.

Cítime zodpovednosť pomáhať tým, ktorí toto štastie, tiež istou „náhodou“, nemali. Veríme tomu, že aj život sám je dar a KAŽDÁ ľudska bytosť má svoju hodnotu a dôstojnosť. Snažíme sa aspoň trochu prispieť k tomu, aby sme týmto ľu-dom pomáhali zmierniť ich nedostatok, povzbudili ich k hľadaniu stratených hod-nôt, ale aj napomenuli k vzájomnej tolerancii a vďačnosti.

Na svete je veľa úžasných a úžasne bohatých ľudí, ktorí v obrovských rozmeroch pomáhajú druhým. **My v Útočišti to robíme v menšom, ale s rovnakým presvedčením.** A k tomu pozývame aj vás.

Dagmar Badiarová, svedectvo z konferencie OS BJB v Košiciach

Problém „mluvení“ v životě křesťana

Lidský jazyk je veľmi dôležitý, ale dovede byt také někdy veľmi nebezpečný a škodlivý. Slouží k dorozumieniu mezi ľuďmi, dokáže potěšit, povzbudit, ale na druhé straně ublížit, zranit.

**Horší jazyk falešníka nežli kopí protivníka
Jazyk je dýkou žen, proto ho nikdy nenechávají rezivět**

Jazyk je jediný nástroj, který se stálým užíváním ostří

Jazyk je nejlepší a nejhorší částí těla

Jazyk je popravčí šavle

Jazyk nechávej doma a uši venku

Jk 3, 5, 6, 8: Tak i jazyk je malý úd, ale může se chlubit velkými věcmi.

Jk 1, 26: Domnívá-li se kdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame tím sám sebe a jeho zbožnost je marná.

Př 21, 23: Kdo střeží svá ústa a jazyk, střeží svou duši před soužením.

Nemoci jazyka:

I. Mnohomluvnost

Kaz 5, 2-3: „Ústa spěšně neotvírej, neu-

kvapuj se v srdci, když máš pronést slovo před Bohem; vždyť Bůh je v nebi a ty na zemi, tak atž jsou nemohná tvá slova. ...hlupák se ozývá mnoha slovy.“

Př 10, 19: „Mnohé mluvení není bez hřichu.“

První nemocí jazyka může být **mnohomluvnost** – povídavost. Projevuje se tak, že se nám zdá, že musíme to a to tomu

a tomu povědět a nemůžeme jinak, než říci mnoho věcí ojiných lidech. Rádi povídáme a nade vše milujeme vykládání toho, co nám jiní řekli.

Podívejme se na několik věcí, které jsou s touto povídavostí úzce spojeny.

Druh hovoru, kterému rádi nasloucháme.

Podle toho můžeme i poznat jací jsme. Některí lidé nám nedůvěřují, protože nejsme důvěryhodná osoba, druzí zase přijdou se zásobou „novinek“, protože ví, že takové věci rádi slyšíme. Posudme sami sebe podle toho, o čem si lidé přijdou s námi povídат. S čím přicházíme do rozhovorů, co k nám přináší ostatní – co přitahujeme?

Jakým slovům ochotně věříme. To, čemu jsme ochotni věřit, ukazuje, jaké jsou naše sklonky. Je přirozené, že lidé přinesou patřičnou zásobu informací a naše sklonky nás někdy svedou k tomu, abychom uvěřili neuvěřitelnému, zvlášt když vyprávění je doloženo tvrzením, že pochází z věrohodného pramene.

Když jsme poslouchali a vzali vyprávění jiných jako věrohodné, co má náš jazyk ve zvyku? Často je to okamžité **předání dalším lidem**.

Znáte ten postup? Vyslechnu a část z jeho osobnosti se stane i mou. Na to přidám něco ze svého a přidám vše třetímu.

Rada zkušené starší sestry: „*Nemohu-li o druhém říci něco dobrého, tak raději mlčet.*“ **Rada Elenčiny maminky:** „*Neříkej všechno co je pravda, ale co řekneš, at je pravda.*“

Dejme pozor na:

- Horovy o sborových problémoch pred dětmi (důsledek – odchod dětí do světa)
- Horovy s nevěřícími o problémoch ve sbo-

Informácie a poézia

ru (osobní negativní zkušenost), kritičnosť.

II. Pomluvy

S touto chorobou dvojího jazyka je úzce spojeno **Ihaní**.

Př 6, 17: „Hospodin nenávidí ...zrádný jazyk.“

Ž 101, 5: „Kdo pomlouvá bližního, toho umlčím.“

Patří sem všechny výroky, jejichž cílem je klamat – **úmyslné klamání**.

Je-li položena otázka, na niž nechceme nebo nemůžeme odpovědět, raději odpověď odmítout než oklamat.

Snažme se být pravdivými a uchránit se ne-přesného mlvení.

Pomluva je jako uhel. Když nespálí, alespoň zašpiní.

Kdo o kom před tebou, jistě o tobě u jiných.

Nejčilejším zlem na světě je pomluva.

Kdo o kom před tebou, ten o tobě za tebou.

III. Znepřesňování

Další chorobou jazyka je znepřesňování.

Povídá tutéž událost při různých příležitostech, ale jeho tvrzení nesouhlasí. Apoštol Pavel osoby s takovýmto jazykem označuje jako osoby **dvojího jazyka**. Pán Ježíš řekl – **Mt 5, 37:** „Vaše slovo bud'ano, ano – ne, ne, co je nad to, je od zlého.“

Ef 4, 25: Proto zanechte lži a mluvte pravdu každý se svým bližním.

Přidání si něco k události, nebo naopak ubrání (zamlčení).

IV. Hádavost

O Pánu Ježíši bylo prorokováno, že „nebudete se přít ani rozkřikovat, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas“ (**Mt 12, 19**).

II. Tm 2, 24: Služebník Kristův **se nemá hádat**, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný se učit a být trpělivý.

Proč o tomto všem mluvíme?

Protože je to velmi vážná věc. Může se stát, že až staneme **na soudu**, objevíme, že **škoda**, kterou jsme způsobili **svým lehkomyšlným hovorem**, daleko převyšuje ostatní škodu. Protože nás jazyk způsobil velké škody v životě jiných lidí i našem.

Slova, která unikla našim rtům, už nemůžeme vzít zpátky. **Mohou se šířit** od úst k uchu a od ucha opět k ústům a všude **roznamáset zkázu**.

Můžeme litovat, **může** nám to být **odpuštěno**, ale **nemůžeme napravit** to, co jsme svou řečí způsobili.

Jak se z této situace dostat?

Vyznat Pánu Bohu všechnu nemoc svého jazyka – ať je v mírném nebo silném stádiu. Nic nepodcenit. Mnohá slova, která jsme někdy řekli, byla „jalová“ slova. Ale už nejsou. Jsou velmi čilá a působí spouštěcí. **Hledejme u Pána Boha očištění** z toho, co jsme udělali v **minulosti**, a počítejme s jeho **pomocí, silou pro přítomnost a budoucnost**.

O Pánu Ježíši je napsáno: „Panovník Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdlenného podpírat slovem“ (Iz 50, 4). Tužme po tom, aby nás Pán uschopnil držet na uzdě nás jazyk tak, aby se tento ne-poddajný úd stal ukázněným údem.

O nás věřících lidech platí:

Teprvé když naše ústa budou pod přísnou kontrolou a přestanou mluvit to, co je ke škodě Jeho zájmům, použije nás jako své mluvčí.

Jako On posvětil sebe samého pro nás, tak se máme i my posvěcovat pro ty, k nimž nás On posílá. Než začnete mluvit, myslte na to, jestli je to pravda, užitečné, inspirující, nutné, las-kavé.

Převzato z rozhovoru sester Vilmy Koblischke a Ily Kernové na konferenci sester v Košicích.

Z básní Jána Kučera

Noviny

Postarší pán,
opierajúci sa o paličku
s postriebrenou rukoväťou,
si kúpil novinový list.
Zbežne si ho prehliadol
a odhodil
do najbližšieho odpadkového koša.

V Božom slove som sa dočítal,
že aj ja som Kristovým listom.
Už či chcem alebo nechcem,
číta ho Pán Boh
a čítajú ho všetci ľudia.

Každý deň,
ked' vychádzam na ulicu
sa modlím,
aby ma po prečítaní neodhodili.
Aby ma všetci tam doma
mohli čítať
po celú večnosť.

Metamorfózy

V gréckych Metamorfózach
Počúvam Božie slová,
Ktoré apoštol Pavol odkázal Títovi.

Boli sme:
Nezmyselní,
neposlušní,
blúdiaci,
otroci žiadostí a rozkoší,
zlostní,
závideli sme,
boli sme odporní,
aj sme nenávideli
jedni druhých.

Ale teraz sme:
Spasení
a ospravedlnení,
dediči večného života.

Ďakujem, Spasiteľ,
za Twoju zjavenú
dobrotu a ľudomilnosť,
ďakujem aj za tie moje
metamorfózy.

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokryvanie kostolných strech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhorocnú zárukú. Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com Tel.: +421 35/659 31 39, +421 905 389 162, webové stránky: www.reart.eu

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2018

Číslo 9 2018 – Efektívny struktury Uzávierka 10. 7. 2018

Číslo 10 2018 – Skupinky s komplexní náplní Uzávierka 10. 8. 2018

Číslo 11 2018 – Inspirující bohoslužby Uzávierka 10. 9. 2018

Číslo 12 2018 – Vánoce Uzávierka 10. 10. 2018

Číslo 01 2019 – Miluj Hospodina svého Uzávierka 10. 11. 2018

Pomáhala do posledného dychu

Vierka Perašínová 22. 4. 1948 – 7. 2. 2018

Rozdávať lásku tým najbiednejším vnímala ako poslanie.

„Kresťanstvo je vždy o pomoci druhým. Ak nepodám pohár vody, ak niekoho neobjímem, kto to potrebuje... sú to len slová. Ak nemáš vrúčny vzťah k človeku a empatiu, môžeš mať čokolvek – a nemáš nič. Nie sľúvá ani gestá, ale skutky, rozdávanie, Božia láska. To napĺňa nás život a robí nás šťastnými,“ povedala Vierka Perašínová. Celý život pomáhala ľudom v nádzri a jej krédom bolo: „Máš len to, čo dás.“

Zomrela 7. februára 2018 vo veku nedožitých 70 rokov. To sú slová úvodu k nekrológu, ktoré boli uverejnené v regionálnych novinách MY Liptov.

Anna Rašiová, významná aktivistka Liptovského Mikuláša sa o Vierke Perašínovej na jej poslednej rozlúčke vyjadriala ako veľmi silnej a významnej osobnosti nášho mesta. Vierka mala v sebe Božiu iskru dávajúcej lásky k blížnemu. Vždy potichu a vytrvalo rozdávala hmotnú i duchovnú pomoc, svoj čas, porozumenie a lásku všetkým, ktorí to v jej okolí najviac potrebovali. Nikdy nikoho nesúdila a neposudzovala ani okolnosti, ktoré týchto ľudí dostali do nepriaznivej životnej situácie. V každom videla človeka, Božie stvorenie a svojho blížného.

Pomáhala a rozdávala sa. Stále a neúnavne, aj na vlastný úkor. Chcela nasýtiť hladných bezdomovcov, chcela pomôcť zraneným rodinám a ich deťom. Keď dávala, bolo to

často dávanie v biblickom zmysle, nie z prebytku, ale zo všetkého. Hoci si potom niekedy musela sama požičať. Vždy to robila s úsmevom a láskou. Svoje kresťanstvo naozaj žila. Nebolo v tom nič okázalé a svojou láskou k blížnym zapalovala aj svoju rodinu a okruh svojich priateľov. Nevyžadovala pozornosť a ohľaduplnosť pre svoje zdravotné problémy. Vo svojej práci pokračovala a nevzdávala sa mnohokrát i so zaťatými zubami. Celý život čerpala z milovaného Žalmu 121, ktorý si príala prečítať aj na smrteľnej posteli zmáhaná veľkými bolestami. V tejto službe aj ďalších iných aktivítach jej bol nápmocný milujúci manžel Pavel Perašín.

Spolu získali mnoho ocenení a len za posledné roky to boli:

V roku 2014 – Cena primátora mesta Liptovský Mikuláš za dlhoročnú starostlivosť o ľudí bez domova a v hmotnej nádzri.

V roku 2016 – Sociálny čin roka 2016 – cena udelená ministrom práce sociálnych vecí a rodiny Jánom Richterom.

V roku 2017 – TOP čin ľudskosti 2017 – hlavná cena kategórie od Rady mládeže Žilinského samosprávneho kraja.

Ako kresťania a členovia Bratskej jednoty baptistov žili v presvedčení, že kresťanstvo, to je pomoc druhým. Sú známi svojou pomocou ľuďom bez prístrešia aj iným nádzrám a marginalizovaným skupinám obyvateľstva. Asi dvadsať rokov varili a rozdávali, spolu s inými cirkvami a organizáciami každú zimu polievky pre bezdomovcov.

Vierku veľmi trápili krivdy, spáchané počas druhej svetovej vojny na našich židovských spoluobčanoch. Bola presvedčená, že sme povinní odčiniť napáchané zločiny a že má zmysel si ich priopomínať, aby sa už nikdy nezopakovali.

V tejto oblasti sa angažovala ako člena výboru ICEJ Medzinárodného kresťanského veľvyslanectva Jeruzalem na Slovensku. Vierka aj v rámci mesta pomáhala organizovať veľa kultúrnych, spomienkových a vzdelávacích podujatí. S manželom pracovali aj v iných kresťanských organizáciách ako YMCA alebo Y klub. Boli zakladateľmi letných anglických táborov s americkými lektormi. V miestnom zbere baptistov pracovala a slúžila celý svoj život rôznymi

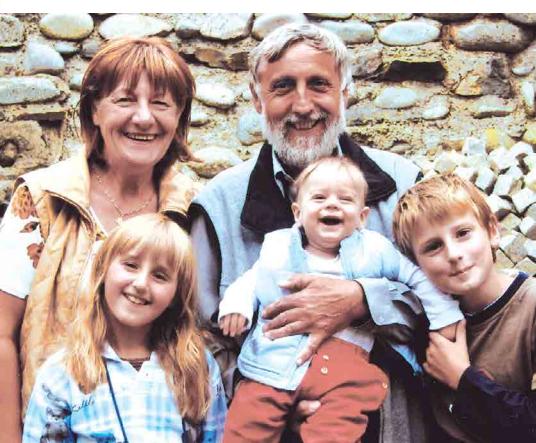

spôsobmi. Venovala sa aktivitám sestier, či už ich organizáciou alebo priložením ruky k rozbehnutej práci. Veľmi jej záležalo na udržiavaní vzťahov v rámci celého Československa, kde pôsobila aj ako člena výboru Odboru sestier BJB. V rámci zboru bola dlhú dobu aktívna v práci s deťmi, či už na úrovni besedy, dorastu alebo mládeže. Viacerí členovia dodnes vďačne spomínajú, ako ovplyvnili ich život na ceste viery. A aj mladí so slabšími putami k zboru, ktorí ju zažili len príležitostne, sa pri náhodnom stretnutí sami pristavali a spomínajú na pekné, nezabudnuteľné chvíle na mládežníckych aktivitách zboru, ktorých dušou bola Vierka.

Spolu s manželom Pavlom patrila k členom, ktorí sa nielen aktívne zúčastňovali a pomáhali pri mnohých zborových činnostach, ale snažili sa byť sami iniciátormi zmien, ktoré vnímali ako potrebné a Božie, slúžiaci pre dobro zboru, cirkvi, ale aj svojho okolia a všetkých ľudí. Vierke vzťahy aj práca pre saholiťa jej zbor a cirkev. Nenášilným spôsobom – cez pomoc všade, kde to bolo potrebné a možné – otvorila dvere dôvery k zboru, ale aj Bohu. Je mi preto veľmi ľuto, že vo vlastnom zbore nebola za svoju celoživotnú aktivitu docenená.

Posledná rozlúčka s Vierkou Perašínovou bola 17. februára 2018 za bohatej účasti rodiny, priateľov, spolupracovníkov a známych a bola zavŕšená 29. apríla uložením urny v kruhu najbližších.

Milan Žiaran, zbor BJB Liptovský Mikuláš

Božia starostlivosť

Dozvedel som sa, že u susedov majú kuriatka. Predstavil som si, ako behajú okolo kvočky a vtedy mi prišiel na um text z Biblie: „Jeruzalem, Jeruzalem, ktorý vraždiš prorokov a kameňuješ tých, čo boli poslaní k tebe! Kolko ráz som chcel zhromaždiť tvoje deti, ako sliepka zhromažduje svoje kuriatka pod krídla, ale nechceli ste!“ (Mat 23,37). Zobral som si aparát a išiel som na návštěvu. Kedže som vyrastal na dedine, dobre si pamätam, ako sa kvočka správa, keď sa k jej kuriatkam priblížime. Nebolo to ani teraz inak. Rozprestrela svoje krídla, aby sa kuriatka mohli skryť do bezpečia. Tento obraz o sliepke použil Pán Ježiš vtedy, keď karhal farizejov a zákonníkov pre ich pokrytectvo a výčítal im, že tak ako ich otcovia aj oni odmietajú prorokov, ktorí ich volali na cestu pokánia a návratu k Bohu. „Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom cez prorokov. V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi...“ (Hb 1,1). Prišiel Boží Syn a oni ho neprijali.

Pán Ježiš chce ochrániť každé svoje dieťa, ale nie nasilu, proti jeho vôli.

V. Malý

TO ČLOVEK NEPOCHOPÍ

Michal Čierny

Tú Božiu velkosť, múdrost', silu, slávu a dokonalosť,

to človek tejto zeme nikdy nepochopí.

Ved' stačilo slovo, nič viac, a dosť

a všetko rad-radom na Jeho rozkaz sa v skutočnosť mení.

V Jeho moci sú všetky bytosti zemí,

aj vysoké končiare storakých tvarov.

A pozná aj vlas, keď padne z našej hlavy,

aj celú budúcnosť tých nekonečných rokov.

Toto Božstvo človek nemôže pochopiť,

ved' predsa z prachu je, z hliny sformovaný.

Avšak Boh do neho takú múdrost' vložil,

že nad všetko tvorstvo bol korunovaný.

Túto velkodušnosť, tú Božiu skutočnosť,

ten múdry tvor Boží sa zneužiť snažil,

až vzpieral sa Bohu. A aj dnes tá jeho namyslenosť'

ho až potiaľ vedie, by celý vesmír dobyl.

Kým Boh ho ľutuje, až Syna posiela,

by všetko zlé len k dobru napravil,

by ovetu stratenú, čo strašne zblúdila,

priviedol domov, a ju najšťastnejšou učinil.